ΕΤΟΣ Η'. Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 11 Δεκεμβρίου 1894 Ἀριθ. 377

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικον φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
34 Ὁδὸς Φιλελλήνων 34
Ἀπέναντι Ἀγγλ. Ἐκκλησίας

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην από 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ΟΚΤΩ ἡμερῶν.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ «Εστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε', καὶ ς' ἔτους εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα ἢ δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ
ΤΗΣ "ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ,,
ΕΞΕΔΟΘΗ

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αἱ θιασώτιδες τοῦ κακοῦ.—Σύγχρονοι Ἕλληνες ποιηταὶ (ὑπὸ κ. Εὐφρασίας Κετσέα) —Ἐπιστολὴ πρὸς μητέρα (ἐκ τῶν τῆς Louise d'Alq).—Μία μήτηρ (ὑπὸ κ. Ζωῆς Κοντογεωργίου).—Αἱ φωναὶ τῶν βρεφῶν (ὑπὸ κ Βασιλικῆς Κυριακίδου).—Βιβλία καὶ Περιοδικά.—Συμβουλή.—Συνταγή.—Εἰδοποιήσεις.—Ἐπιφυλλίς.

ΑΙ ΘΙΑΣΩΤΙΔΕΣ ΤΟΥ ΚΑΚΟΥ

Εἰς τὴν Ἑλλάδα δὲν ἠμπορεῖ νὰ γίνῃ τίποτε. Ἰδοὺ ὁ ἀπαίσιος κρωγμός, ὃν κρώζουν, ὡς πτηνὰ δυσοίωνα ἀπὸ τὰς στέγας καὶ τὰς καπνοδόχους τῶν οἰκιῶν, τάξις τις ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, ἀδυνατούντων νὰ αἰσθανθοῦν, νὰ ἐννοήσουν, νὰ πράξουν τι καλόν. Μὲ τὰς διόπτρας τοῦ φθόνου καὶ τοῦ ἐγωϊσμοῦ πρὸ ὀφθαλμῶν ὑψοῦνται ὡς οἱ κόρακες ὅσον δύνανται ὑψηλότερα, ἵνα ἀνακαλύψουν ὄχι τὸ καλόν, ὄχι τὸ μέγα, ὄχι τὸ λάμπον καὶ διαχέον αἴγλην φωτεινήν, ἀλλὰ τὸ σεσηπός, τὸ σκωληκόβρωτον, τὸ ἀπόζον ἀηδῶς. Ἰδοὺ τὸ θήρκμα, τὸ ὁποῖον ἀνιχνεύει ἡ ὄσφρησίς των, ἰδοὺ ἡ λεία, ἥτις ἱκανοποιεῖ τὰς ὀρέξεις των. Καὶ τὸ περιστοιχίζουν καὶ ἀνατέμνουν μετὰ χαιρεκακίας τὰς δυσώδεις σάρκας του καὶ τὸ ἐκθέτουν οὕτω εἰς κοινὴν θέαν, ἀδιάφορον ἐὰν δι' αὐτοῦ μολύνουν τὴν ἀτμόσφαιραν, ἐὰν ἐκθέτουν εἰς τὸν κίνδυνον, ἂν ὄχι τοῦ μιάσματος, βεβαίως ὅμως τῆς ἀηδίας καὶ ἀπογοητεύσεως ὅλον τὸν κόσμον.

Εἰς τὴν γυναῖκα ἰδίᾳ τὴν περισσότερον μικρολόγον ὡς ἐκ τοῦ στενωτέρου κύκλου τῆς δράσεως καὶ ἐνεργείας της ἡ μανία αὕτη ἀναπτύσσεται μετὰ μείζονος ἐντάσεως, καὶ ἀποβαίνει πολὺ περισσότερον ἐπικίνδυνος, ἕνεκα τοῦ φύσει εὐφαντάστου αὐτῆς πρὸς το καλὸν ἢ τὸ κακὸν ἀδιάφορον.

Οὕτω ἔχομεν τὰς φανατικὰς κήρυκας τοῦ κακοῦ, αἵτινες ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς πατριωτικῆς λύπης, διὰ τὴν δῆθεν ἀθλιότητά μας, διὰ τὴν ἐλλιπῆ μόρφωσίν μας, διὰ τὰ ἐξαχρειωθέντα ἤθη μας, διὰ τὰς ἐξαφανισθείσας πατροπαραδότους ἕξεις μας δυσφημίζουν μετὰ τῶν μικρῶν ἐλαττωμάτων καὶ τῶν ὀλίγων κακιῶν ὅ,τι καλόν, εὐγενές, ὡραῖον ἔχομεν νὰ ἐπιδείξωμεν.

Κατὰ τῶν συστηματικῶς κεκηρυγμένων τούτων ἐχθρῶν, παντὸς ὅ,τι γίνεται καὶ ὅ,τι δὲν γίνεται ἔχει ἰδιαίτατα νὰ ἀγωνισθῇ ἡ ἐπιλαμβανομένη οἱασδήποτε μεταρρυθμίσεως, ἡ ἐγκαινιάζουσα οἱονδήποτε νέον σύστημα, ἡ λαμβάνουσα τὴν πρωτοβουλίαν οἱασδήποτε καλῆς πράξεως. Προκειμένου νὰ σᾶς κρίνουν διὰ τὸν κατ' οἶκον, τὸν ἰδιωτικὸν βίον σας, πράττουν τοῦτο, δῆθεν, χαμηλοφώνως καὶ κεκλεισμένων τῶν θυρῶν. Προκειμένου ὅμως νὰ δράσητε ἐκτὸς αὐτοῦ, νὰ ἐργασθῆτε ὑπὲρ τοῦ γενικοῦ καλοῦ, νὰ ἴδουν τὸ ὄνομά σας συνδεόμενον μὲ τὴν πρόοδον, νὰ ἴδουν ἀριθμόν τινα ἀνθρώπων ἀκολουθούντων τὰς ἰδέας σας καὶ βαδιζόντων ἐπὶ τὰ ἴχνη σας, τότε πλέον ἀποβαίνουν ἀμείλικτοι. Οἱ κώδωνες τοῦ κινδύνου ἀνακρούονται μεθ' ὁρμῆς. Οἱ κρωγμοὶ οἱ ἀπαίσιοι τῆς καταστροφῆς διαλαλοῦν ἀνὰ τὰ τέσσαρα σημεῖα τοῦ ὁρίζοντος, τὸ ὑπὸ τὸ καλὸν ὑποκρυπτόμενον δῆθεν κακόν. Ἀδιάφορον ἐὰν ἀντιτάσσητε τὸ φῶς εἰς τὸ σκότος, τὸν χρυσὸν εἰς τὴν σκωρίαν, τὸ ρόδον εἰς τὰ δύτσμα φυτά. Εἶναι ἀνιλεεῖς, ἄκαμπτοι, ἀμείλικτοι. Καὶ πῶς ἀφοῦ αὐταὶ ἀδυνατοῦν νὰ πράξουν τὸ καλόν, δύνασθε νὰ τὸ πράξητε σεῖς!

Ἀναλιφήσατε τὴν ἱστορίαν τῆς παρ' ἡμῖν φιλανθρωπικῆς γυναικείας δράσεως καὶ ἐν γένει τῆς γυναικείας προόδου καὶ ἀνὰ πᾶσαν σελίδα αὐτῆς θὰ εὕρητε τὸ μαῦρον, τὸ ρυπαρὸν στίγμα τοῦ σκώληκος τοῦ φθόνου, ὅστις ἕρπων παρεισέδυσεν εἰς αὐτὰς καὶ ἀφῆκεν ὄπισθέν του ὅ,τι ἀφίνουν πάντοτε τὰ δηλητηριώδη ἕντομα.

Εἰς τὴν τάξιν αὐτὴν τῶν νεκροθαπτριῶν πάσης καλῆς καὶ ἀγαθῆς πράξεως δέον νὰ προστεθῇ καὶ ἄλλη τις ἡ τῶν μονομερῶς καὶ ἀποκλειστικῶς τὸν ἀγῶνα τοῦ καλοῦ ἀναλαμβανουσῶν, τῶν ἐξ ἐγωϊσμοῦ καὶ φιλοδοξίας προοδευτικῶν καὶ φιλανθρώπων. Εἶναι μία νόσος πολὺ περίεργος, πολὺ πρωτότυπος εἰς τὸ εἶδός της. Ἀφοῦ αὐταὶ ἐργάζωνται, ἀφοῦ αὐταὶ δρῶσι, διατὶ νὰ ἐργάζεσθε, διατὶ νὰ δράτε καὶ σεῖς; Περιβάλλονται σεμνότατα, ἁπλούστατα τὸν πέπλον τῆς Πανδώρας καὶ νομίζουν ὅτι αἱ ἀβραὶ καὶ λευκαὶ χεῖρές των φέρουν τὸ κέρας τῆς ἀμαλθείας, ἀπὸ τοῦ ὁποίου καὶ μόνου δύνανται νὰ ἀπορρεύσουν ὅλα τὰ καλά, ὅλαι αἱ εὐεργεσίαι τοῦ κόσμου. Τόσον ἡ φιλοδοξία καὶ ὁ ἐγωϊσμὸς τὰς τυφλόνει, ὥστε νὰ μὴν ἐννοοῦν, νὰ μὴ θέλουν νὰ ἐννοήσουν ὅτι, καὶ ἐὰν διὰ μαγικῆς δυνάμεως ὅλαι αἱ δυνάμεναι εἰργάζοντο ὑπὲρ τοῦ καλοῦ δὲν θὰ ἐπήρκουν εἰς ἐξυπηρέτησιν τῶν ἀναγκῶν τῆς πασχούσης ἀνθρωπότητος.

Τὰ νεοσυσταθέντα κατὰ τὰ τελευταῖα ταῦτα ἔτη γυναικεῖα σωματεῖα ὑφίστανται σχεδὸν ὅλα τὸν πόλεμον αὐτόν. Διατὶ νὰ προστατεύωνται αἱ ἐργατιδες, διατὶ νὰ μορφώνωνται καὶ ἠθικοποιῶνται καὶ ἀναπτύσσωνται αἱ γυναῖκες τοῦ λαοῦ; Διατὶ αὐτὸ καὶ διατὶ ἐκεῖνο;

Ἁπλούστατα. Διότι τὸ καλὸν γενικεύεται ὁσημέραι. Διότι εὐτυχῶς περισσότεραι καρδίαι ἤρχισαν νὰ πάλλουν ὑπὲρ τῆς προόδου, περισσότεραι διάνοιαι νὰ ἐργάζωνται ὑπὲρ αὐτῆς. Διότι ἤρχισε νὰ κατανοῆται καὶ παρ' ἡμῖν, ὅτι δὲν εἶναι μόνον αἱ νόσοι τοῦ σώματος καὶ τὰ δυσώδη ἕλκη τὰ χρήζοντα βοηθείας καὶ θεραπείας, ἢ περιθάλψεως ἀλλὰ καὶ τὸ πνεῦμα καὶ τὸ ἦθος καὶ ἡ καρδία τῶν δυστυχῶν, τῶν ἀπροστατεύτων καὶ ἐγκαταλελειμμένων. Διότι διὰ τῆς ἠθικῆς προστασίας καὶ ἐνισχύσεως τῆς παρεχομένης σήμερον εἰς τὴν ἐργάτιδα, θὰ ἀπαλλαχθῇ ἴσως βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον ἡ ὑπὸ τῆς διαφθορᾶς καὶ ἀθλιότητος μαστιζομένη κοινωνία τῶν ἐπικυνδυνωδεστέρων αὐτῆς στοιχείων.

Ὁ πόλεμος οὗτος, ὁ ὁρμώμενος κατὰ τὸ πλεῖστον ἐξ ἐπιπολαίου τῶν πραγμάτων ἀντιλήψεως ἔχει τοῦτο· τὸ κακόν: Νὰ ἀκονίζῃ τὰς γλώσσας τῶν συστηματικῶν πολεμίων τῆς γυναικείας δράσεως, ὧν τὴν εἰκόνα ἐσκιαγραφήσαμεν ἀνωτέρω, καὶ νὰ ἀνοίγῃ ἔδαφος εὐρὺ εἰς τὴν μοχθηρίαν καὶ τὴν κακοβουλίαν τῶν πολλῶν.

Ἀναγνώσατε εἰς τὸ ὑπὸ τὸν τίτλον «Λίγο ἀπ' ὅλα» Ἡμερολόγιον τὴν δηκτικῶς καὶ κακεντρεχῶς σατυριζομένην γυναικείαν φιλανθρωπίαν, διὰ στίχων, δὲν ἐνθυμούμεθα πλέον τίνος στιχοπλόκου, καὶ θέλετε κατανοήσει πόσην ἐπιρροὴν ἐξασκοῦσιν ἐπὶ τῆς κοινωνίας οἱ ἐμφύλιοι οὗτοι σπαραγμοὶ καὶ διαπληκτισμοί μας. Ἡ ὕβρις ἐκείνη ἀντανακλᾷ εἰς τὸ πρόσωπον πάσης γυναικὸς ἐργαζομένης ὑπὲρ τοῦ καλοῦ, καὶ εἴμεθα εἰς θέσιν νὰ εἰξεύρωμεν, ὅτι ὑπάρχουν γυναῖκες τῆς ἀνωτάτης μας κοινωνικῆς τάξεως, αἵτινες ἠδύναντο νὰ καταταχθῶσιν ἀπὸ τοῦδε μετὰ τῶν ἁγίων, τόσα καλὰ κάμνουν, μετὰ τόσης ἀγάπης καὶ αὐταπαρνήσεως ἀφιεροῦν τὴν ζωήν των ὑπὲρ τῆς πασχούσης ἀνθρωπότητος.

ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΣΧΟΛΗ ΑΘΗΝΩΝ

Δ'.

Ἐνῷ ὁ Βηλαρᾶς ἐξέπνεεν ἐν Ἠπείρῳ, ὁ νεαρὸς Σπυρίδων Τρικούπης ἐκ Μεσολογγίου, σπουδαστὴς τότε ἐν Παρισίοις, ἐξέδιδεν ἐκεῖ τῷ 1821, ποίημα ἐν ᾧ εἰς δημώδη καὶ αὐτὸς γλῶσσαν ὡς ἡ τοῦ Βηλαρᾶ, ἀλλ' ἀνδρικωτέραν ἐξύμνει τὸν πόλεμον, οὐχὶ ὅμως ἔτι τὸν ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας.

Ὁ ἥρως αὐτοῦ δὲν θνήσκει ὑπὲρ πατρίδος. Μόνος, μετὰ τοῦ ἀδελφοποιοῦ του ὁ Δῆμος ἐπολέμησεν ἀνδρείως ἐναντίον δέκα ἀνταγωνιστῶν, ὅπως ἀποσπάσῃ τὴν ὡραίαν αὐτοῦ μνηστὴν Φώτω ἀπὸ τῶν χειρῶν τῶν ἁρπασάντων αὐτήν· ἀλλ' ἐπὶ τέλους πίπτει πληγεὶς καιρίως. Τὸ πτῶμα κομίζεται εἰς τὸν πατέρα, ὅστις ὁρκίζεται ἐκδίκησιν. Ὁ πατὴρ θὰ ἐκδικηθῇ. Ὁ ἀναγνώστης προαισθάνεται τοῦτο. Ἡ λύπη τοῦ γέροντος καὶ τὸ ἄλγος τῶν νεαρῶν τοῦ Δήμου συντρόφων ἐμφαίνουσι γενναίαν ἀγανάκτησιν, ἥτις ὤφειλε νὰ ἐκδικηθῇ ἐναντίον ἄλλων ἐχθρῶν, ὑπὲρ ὑψηλοτέρου σκοποῦ. Δὲν εἶναι γυναικεῖα τὰ ἀντηχοῦντα περὶ τὸ πτῶμα τοῦ Δήμου μοιρολόγια:

Κλεφτόπουλα! ποῦ ζώνεσθε τ' ἀδούλωτο κοντάρι!
Κλαῦστε τὸν Δῆμον, κλαύσετε τ' ἄξιό μας παλληκάρι!
Οἱ στοχασμοί του πάντοτε, τὰ ἔργα του, τὰ λόγια,
Ἦσαν κλεφτῶν παλληκαριᾶς, σπαθιά, μπαρούταις, βόλια,
Ἐρώτα τοὺς παλληότερους πῶς τὸν ἐχθρὸν νὰ ζώνῃ. . .
Νὰ πέφτῃ ξάφνω 'ς τῶν ἐχθρῶν τὴν νύκτα τὸ λημέρι.
Ἡ μάνα του δὲν τοὔλεγε ποτέ της παραμύθια,
Τ' ἄναφτε μὲ πολεμικὰ διηγήματα τὰ στήθια» . . .
Σιώπασ' αὐτὸς ὁ λυριστὴς ἡ λύρ' ἀρχίζ' ἡ ἄλλη
Θανάτου τὴν ἀθάνατην δόξαν κλεφτῶν νὰ ψάλῃ.
«Πόσον γλυκὺς ὁ θάνατος ὅποιον γεννᾷ τὸ βόλι!
Τὸν θάνατον 'ς τὸν πόλεμον θρίαμβον λέγουν ὅλοι.
Γίνονται τῶν ἀγώνων του σάλπιγγες ἡ πληγαῖς του,
Στολίζουν τὰ πολεμικὰ χείλ' ἡ παλληκαριαῖς του.
Προσκυνητάρια γίνονται οἱ λόγγοι του καὶ οἱ τάφοι,
Ἀπὸ αἷμα τὸ μαυδῆλί του τὸ παλληκάρι βάφει.
Μ' αὐτὸν ἐγὼ συνέζησα, ἀκοῦς ἐδῶ τὸν ἕνα,
Ἄλλον, ἀπ' ὅλους πλειότερον ἀγάπ' αὐτὸς ἐμένα
Ἄλλον, αὐτὸς μ' ἐδίδαξεν ἴσα νὰ σημαδεύω,
Ὄχι πόσ' εἶναι οἱ ἐχθροί, πλὴν π' οὖναι νὰ γυρεύω.

Μετὰ τὴν εἰς Ἑλλάδα ἐπάνοδον ὁ Τρικούπης ἔλαβε πάραυτα ἐνεργὸν μέρος εἰς τὰ δημόσια πράγματα. Ἀλλὰ καὶ πολιτευόμενος ἔτι διετέλει φιλολόγος καὶ ποιητής. Ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ Βύρωνος, ἐξεφώνησεν ἐν Μεσολογγίῳ ἐπικήδειον λόγον καὶ σήμερον ἔτι φημιζόμενον. Ἐξεφώνησε καὶ πολιτικοὺς λόγους, τῶν ὁποίων ἡ ἀξία ἐπέζησε τῶν προκαλεσάντων αὐτοὺς περιστάσεων, καὶ οἵτινες κατὰ τὴν δυσχερῆ ἐκείνην περίοδον ἐθεμελίωσαν τὴν φήμην αὐτοῦ ὡς ῥήτορος. Βραδύτερον γενόμενος πρεσβευτὴς τῆς Ἑλλάδος ἐν Λονδίνῳ, συνέγραψε τὴν ἱστορίαν τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως, ἓν τῶν ἀρίστων ἐν Ἑλλάδι ἔργων εἰς τὸ εἶδος τοῦτο.

Ὁ Τρικούπης δὲν ἔγραψε πολλὰ ποιήματα, ἐὰν πάντα ὅσα ἔγραψεν ἐδημοσιεύθησαν. Ἐκ τούτων παραθέτομεν τὸ ἑπόμενον ἐν ᾧ περιγράφει μετὰ ἀγάπης τὰ τενάγη τῆς γεννεθλίου αὐτοῦ πόλεως:

Εἰς τὴν λίμνην κυματοῦσα μιὰν ἀνέφελη νυχτιὰ
Ἡ πολύπαθη καρδιά μου ἐποθοῦσε μοναξιά.
Σιγὰ 'φλοίσβιζε τὸ κῦμα 'ς τὸ μονόξυλον ἐμπρός,
Τὸ παράκι μου φυσοῦσεν ἀεράκης στεριανός.
Δὲν ἀκούετο ἄλλος κρότος ἀπ' τὸν κρότον τῶν ψαριῶν,
Ὅταν, ἐξαφνα πηδῶντας, ἐβουτοῦσαν 'ς τὸν βυθόν.
Ἐξανοίγοντο μακρόθεν τῶν ψαράδων ἡ πυραίς,
Φαίνοντ' ἔλαις ἀπ' τὸ μάκρος πῶς κινοῦνταν μοναχαῖς,
Κ' ἐσχημάτιζαν ἐμπρός μου τόξον ἅλο φωτεινό,
Σὰν τῆς θάλασσας πλανῆται περπατοῦσαν 'ς τὸ νερό,
Ἀνεφαίνοντο σποράδην τ' ἀστερόεντα νησιά,
Δὲς κ' ἐβγῆκαν ὑγρὰ τότε ἀπὸ τ' ἄθαθα νερά.
Πάμπολλα θαλασσοπούλια, κουρνιασμένα ἐδῶ κ' ἐκεῖ,
Εἶχαν φύλακας τὰ σκότη καὶ τὰ κύματα στρωμνή.
Τὸ φεγγάρι ἀπ' τῆς Πάτρας εἶχε ἀρχίσει τὸ βουνὸ
Ν' ἀνεβαίνῃ ἀγάλια ἀγάλια τὸν καθάρτο οὐρανό,
Κ' ἡ ἀχτῖνά του 'ς τὸ κῦμα ἐλαφρὰ νὰ κολυμβᾷ,
Κι' ὁλογάληνο τὸ κῦμα νά τὴν βλέπῃ, νὰ γελᾷ.

Ὁ Τρικούπης ἔγραψεν ἐπιτυχεστάτην παράφρασιν τοῦ ὕμνου τοῦ Τυρταίου. Καὶ ὁ Κοραῆς προσεπάθησε νὰ μεταφράσῃ εἰς τὴν νεοελληνικὴν τὴν Μασσαλιώτιδα ταύτην τῆς ἀρχαιότητος. Ἀλλὰ παραβάλλων τις τοὺς φλογεροὺς στίχους τοῦ Τρικούπη πρὸς τὴν ἀκριβῆ μὲν ἀλλὰ ψυχρὰν στιχουργίαν τοῦ περιφανοῦς ἑλληνιστοῦ, δύναται ἐμπράκτως νὰ ἀποδείξῃ ὅτι δύναταί τις νὰ εἶναι σοφὸς καὶ εὐφυέστατος, χωρὶς διὰ τοῦτο νὰ εἶναι καὶ ποιητής. Ὁ Τρικούπης προσεπάθησε νὰ μεταπλάσῃ τὸ ἀρχαῖον ποίημα, ὡς θὰ ἔπραττεν ὁ Τυρταῖος αὐτὸς ἐὰν ἀπετείνετο εἰς τοὺς Ἕλληνας τοῦ 1821, καὶ τὸ ἐπέτυχε πληρέστατα.

Ὁ Τρικούπης ἀπεβίωσεν ἐν Ἀθήναις, ἀπολαύων τῆς ὑποληψέως καὶ τοῦ σεβασμοῦ τῶν συμπατριωτῶν του. Τὸ ὄνομα αὐτοῦ, δὲν θὰ ἐλησμονεῖτο καὶ ἐὰν ἔτι δὲν τὸ μετεβίβαζεν εἰς τὸν υἱόν του, τὸν ἐναλλὰξ ὑπουργὸν ἢ ἀνεγνωρισμένον ἀρχηγὸν τοῦ κόμματός του.

Ὁ Σπυρίδων Τρικούπης διετήρησε μέχρις ἐσχάτων τὴν ἀνθηρότητα τοῦ ποιητικοῦ αὐτοῦ αἰσθήματος· γέρων ἤδη ἐξηκολούθει ἐνθαρρύνων τοὺς νέους ποιητάς, ὡς εἴδομεν αὐτὸν νέον ὄντα νὰ ἐνθαρρύνῃ τὸν Σολωμόν.

Ὅτε ὁ Βκλαωρίτης, οὗτινος ἡ δόξα τότε ἀνέτελλεν, ἐν ᾠδῇ χαριεστάτῃ ἅμα καὶ θλιβερᾷ ὕμνησε τὸν θάνατον τοῦ Σολωμοῦ τῆς Ἀηδόνος τῆς Ζακύνθου, ὁ Τρικούπης ἀπέτεινε εἰς τὸν ποιητὴν τῆς Λευκάδος τοὺς ἑξῆς στίχους:

Τ' ἀηδόνι δὲν ἀπέθανε,
τ' ἀηδόνι ἀκόμη ζῇ
ἄλλαξε τὰ φτερά του
δὲν ἄλλαξε φωνή.

Ἀπ' τὸν Σκοπὸν ἐπέρασε
εἰς βράχο ξακουστό,
ὅπου τοῦ κύκνου τᾶσμα
ἀγαπούσης' ἡ Σαπφώ.

Κι' ὅποιος ἐστάθη κι' ἄκουσε
τὸν ὕμνο τ' ἀηδονιοῦ
δὲν ξέρει ἀπὸ ποῦ ἔρχεται,
τὸν βράχο ἢ τὸν Σκοπό.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΡΟΣ ΜΗΤΕΡΑ

Ἀγαπητὴ φίλη!

Εἶναι τῷ ὄντι τέχνη νὰ ἦναί τις μήτηρ, καὶ νὰ γινώσκῃ ν' ἀνατρέφῃ τὰ τέκνα της, καὶ θὰ ἦτο εὐχῆς ἔργον νὰ ἐδιδάσκετο ἡ τέχνη αὕτη εἰς τὰς κόρας, πρὸς τῇ διδαχῇ τῆς βελόνης καὶ τῆς μαγειρικῆς.

Καὶ ἐξ ἰδίας πείρας καὶ ἐξ ὅσων ἀνέγνωσας, εἰξεύρεις ἤδη πῶς δύνασαι ν' ἀναθρέψῃς τὰ μικρά σου σωματικῶς, ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖ τοῦτο μόνον. Ἐν τῷ σώματι τοῦ νηπίου, ὑπάρχει ψυχή, ἥτις πρέπει νὰ διαπλασθῇ, καρδία χρήζουσα ὁδηγοῦ, διάνοια, ἥτις πρέπει ν' ἀναπτυχθῇ. Πολλαὶ μητέρες, καλαὶ καὶ τρυφεραί, δὲν δύνανται νὰ ἐπιτύχωσι τοῦτο ἐντελῶς καὶ δυσανασχετοῦσι. Δὲν πρόκειται περὶ τῶν ἀμελῶν μητέρων, ἀλλὰ περὶ ἐκείνων, αἵτινες ἀγαπῶσι τὰ τέκνα των, ὡς σὺ ἀγαπᾷς τὴν μικρὰν κόρην σου.

Ἐὰν θέλῃς λοιπὸν ἂς πραγματευθῶμεν τὸ ζήτημα τοῦτο, τὴν τέχνην ταύτην τοῦ ἀνατρέφειν καὶ παιδαγωγεῖν....

Γενικῶς πιστεύεται, ὅτι τινὲς εἶναι τυχηραὶ καὶ τὸ πᾶν ἐπιτυγχάνει δι' αὐτάς. Ἀλλὰ τί κάμνουν αὗται διὰ νὰ ἦναι τυχραί; Δὲν ἐξαρτᾶται τοῦτο ἐκ τῶν ἀρετῶν αὐτῶν;

Γνωρίζω κυρίαν, ἥτις ἠξεύρει πέντε γλώσσας, εἶναι μουσικὸς καὶ ζωγράφος ἄριστη, οὐδεμία ἐργασία τῆς βελόνης τῇ εἶναι ἄγνωστος, καὶ αὐταὶ αἱ ἐσωτερικαὶ τοῦ οἴκου ἀσχολίαι δὲν τὴν τρομάζουν. Θὰ μοὶ εἴπῃς, ὅτι προβάλλω αὐτὴν ὡς ἔκτακτον ἰδιοφυΐαν, καὶ ὅτι ἔχει μεγάλην ἀντίληψιν ὥστε νὰ κατορθώσῃ νὰ μάθῃ τόσα πολλά. Πλανᾶσθε· ἡ κυρία αὕτη ὑπῆρξε παιδίον πολὺ κοινὸν καὶ ὅ,τι ἠξεύρει δὲν τὸ ἔμαθε κοπιάζουσα. Ἴσως πάλιν θὰ μοὶ εἴπῃς, ὅτι συνήθως τὰ παιδία δὲν θέλουν νὰ ἐργάζωνται καὶ ἐκείνη εἶχε ποιάν τινα θέλησιν.

Οὔτε τοῦτο· τὸ πᾶν ὑπῆρξε δι' αὐτὴν ἡ μήτηρ της. Δίχως νὰ ἦναι αὐστηρά, σκληρά, κατέστησε τὴν θυγατέρα της εὐτυχῆ, πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον, εἶμαι βεβαιοτάτη, ὅτι καὶ σὺ ἐπιθυμεῖς διὰ τὴν μικράν σου Ἑλένην.

Πολύ, πιθανὸν νὰ μὴ μ' ἐννοῇς. Δι' ὀλίγων θὰ σοὶ δώσω τὴν ἐξήγησιν.

Οἱ γονεῖς αὐτῆς ἐκοπίασαν ἀρχικῶς πολὺ διὰ νὰ τὴν καταστήσουν νοήμονα. Ἡ μήτηρ της ἀφωσιώθη εἰς τὴν ἀγωγὴν αὐτῆς ἀπὸ τῆς νεαρωτάτης ἡλικίας της. Τῇ ἀνέπτυσσε τὴν διάνοιαν οὐχὶ διὰ διδασκαλίας ἀνωτέρας τῆς ἡλικίας αὐτῆς, οὔτε ἄφινεν αὐτὴν ν' ἀκροάζηται τὰς ὁμιλίας τῶν μεγάλων, οὔτε ἐνεπιστεύετο τὴν φροντίδα τῆς διανοητικῆς ἀναπτύξεώς της εἰς παιδαγωγόν, πολὺ μᾶλλον τὴν τῆς φυσικῆς. Ἐφεύρισκε μόνη διὰ τὴν μικροῦλάν της διηγήματα, ἔχοντα πάντοτε ἠθικὸν σκοπόν. Δὲν τῇ διηγεῖτο ποτέ, οὔτε περὶ μεταλλείων, οὔτε περὶ ἀστέρων, ἀλλὰ πάντοτε περὶ μικρῶν κορασίων εὐπειθῶν, ἐπιμελῶν, τὰ ὁποῖα καθίστων τὰς μητέρας των εὐτυχεῖς, καὶ συνέκρινεν αὐτὰς πρὸς ἄλλας κόρας κακάς, ἀπειθεῖς, ἀμελεῖς, τῶν ὁποίων αἱ μητέρες ἦσαν δυστυχεῖς, καὶ τὰς ὁποίας ὅλος ὁ κόσμος περιφρόνει. Τὸ παιδίον ἠρώτα πάντοτε .... Πέ μου ἀκόμη, μητεροῦλα, τί ἔγειναν τὰ κακὰ αὐτὰ κορίτσα; καὶ ἔτρεμεν ἐκ φόβου, διότι ἠσθάνετο, ὅτι καὶ αὐτὸ ἦτο κακόν. Ἡ

μήτηρ ὅμως ἐφαίνετο ὅτι ὡμίλει ἀδιαφόρως καὶ ἐξηκολούθει, ὅτι ἡ κακὴ ἐκείνη κόρη μετεβλήθη, ἔγεινε φρόνιμος, ἐπιμελὴς καὶ ἡ μήτηρ της τὴν ηὐχαρίστει διὰ τοῦτο. Καὶ ἡ μικρὰ κορασίς, ἐμεγάλωνε μὲ τὴν ἰδέαν νὰ γείνῃ καλή, νὰ γείνῃ τὸ σέμνωμα καὶ ἡ χαρὰ τῶν γονέων της, μὲ τὴν ἐπιθυμίαν νὰ διδαχθῇ καὶ νὰ μάθῃ.

Τὴν ἐδίδαξεν ἑπταετῆ νὰ ἀναγινώσκῃ ἀφοῦ πρότερον διὰ τῶν διηγημάτων της ἠρέθιζε τὴν περιέργειάν της. Τὰ πρῶτα μαθήματα τῆς μουσικῆς, περὶ τῆς ὁποίας ἤκουεν ὁλονὲν νὰ ὁμιλῶσι, τῇ ἐδόθησαν, ὡς ἀμοιβὴ διὰ τὴν καλήν της διαγωγήν. Καὶ ὅμως ἦτο καθ' αὐτὸ παιδίον. Εἰς τὴν πρώτην ἐπίσκεψιν τοῦ διδασκάλου τῆς γραφῆς, ἐκ δειλίας φυσικῆς ἔκρυψε τὸ πρόσωπον εἰς τὰ ἐνδύματα τῆς μητρός της μὴ θέλουσα νὰ τὸν ἀντικρίσῃ κἄν. Καὶ ὅμως ἡ ἐπιθυμία νὰ κρατήσῃ γραφίδα εἰς χεῖρας ἐνίκησε τὴν δειλίαν της. Τί εὐτυχία νὰ δύναται νὰ γράφῃ εἰς τὰς φίλας της Ἡ γεωγραφία τὴν ἐνδιέφερε μεγάλως, ὁκταετὴς ἔτι καὶ ἐπὶ τοῦ χάρτου μετὰ τῆς μητρός της ἐπεχείρει μακρυνὰ ταξείδια.

Ἴσως φανταισθῇς, ὅτι τοῦτο κατέστρεφε τὴν ὑγείαν της. Ἀπατᾶσαι. Ἡ μήτηρ καὶ φυσικῶς ἐφρόντισε δι' αὐτὴν καὶ πάντοτε ἦτο ὑγιεστάτη. Μόνη τῇ παρεσκεύαζε τὰς κοττέλας της, τὰ γλυκίσματα μὴ ἀφίνουσα τὰς φροντίδας εἰς τὴν τροφόν. Δὲν ἤθελε νὰ παρεντίθηται ξένη μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς θυγατρός της. Οὐδέποτε ἐπέτρεπεν εἰς αὐτὴν ν' ἀγρυπνῇ, οὐδέποτε τὴν ὡδήγησεν εἰς τοὺς χοροὺς καὶ τὰ θέατρα.

Τὴν κατέκλινεν ἐνωρίτατα, καὶ τὴν ἔκτην τῆς πρωΐας ἠγείρετο δροσερὰ καὶ εὐδιάθετος, τὴν ἑβδόμην ἤρχιζε τὰ μαθήματά της μόνον καὶ μόνον, διὰ νὰ λάβῃ τὴν εὐχαρίστησιν νὰ τὴν ἀκούσῃ ὁ πατήρ της . . .

Ἐμάνθανε βαθμηδὸν καὶ ἡσύχως. Οὔτε ματαιότης, οὔτε ζηλοτυπία, οὔτε κόποι, οὔτε ἄλλο τι πάθος ἄφινεν ἡ μήτηρ νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὴν ψυχήν της. Ἐσυνείθιζεν οὕτως εἰς ζωὴν τακτικήν, ἐκ μαθημάτων, καὶ παιγνίων, παιγνίων ἀσκούντων τὸ σῶμα. Καὶ πάντοτε παρὰ τὸ πλευρόν της ἡ μήτηρ δεικνύουσα αὐτῇ τὸν σκοπὸν ἑκάστου παιγνίου, τὴν ἀνάγκην τῆς μαθήσεως, τόσον διὰ νὰ δύναται ἀργότερον νὰ ἀνταποκριθῇ ὡς οἰκοδέσποινα, ὅσον καὶ διὰ νὰ ἦναι εἰς θέσιν ν' ἀντιμετωπίσῃ τὰς τῆς τύχης μετατροπάς. Δεκατετραετὴς ἤρχισε νὰ διδάσκηται παρὰ τῆς μητρός της τὰς οἰκιακὰς ἐργασίας . . . Πάντοτε ἠγείρετο τὴν ἕκτην ὥραν καὶ κατεκλίνετο τὴν ἐννάτην. Ὅλαι αἱ στιγμαί της ἦσαν ἀπησχολημέναι. Ἀλλ' ὅλα τὰ ἔργα ταῦτα ἦσαν δι' αὐτὴν διασκέδασις. Οἱ γονεῖς της ἦσαν εὔποροι. Δεκαπενταετὴς εἶχεν ἐκμάθει τὴν πάτριον αὐτῆς γλῶσσαν καὶ ἐκράτει ὅλα τὰ βιβλία τοῦ πατρός της.

Ἐκ τῶν τῆς Louise d'Alq.

Βασιλικὴ Κυριακίδου.

ΜΙΑ ΜΗΤΗΡ

Ἀλληγορία τῆς Ναθαλίας βασιλίσσης Σερβίας

Μία μήτηρ ἔφερεν εἰς τὸν κόσμον ὡραῖον ἀγοράκι, τὸ ὁποῖον ἔκλινεν εἰς τοὺς βραχίονάς της ὡς τρυφερὸς κάλυξ, ρόδου ἐπὶ τοῦ λεπτοῦ στελέχους του. Ἡ μήτηρ τὸ ἐλάτρευε διότι ἐν αὐτῷ εἶχεν ἐγκλείσει ὅλην τὴν εὐτυχίαν της. Πολὺς καιρὸς παρῆλθε χωρὶς νὰ ὑποπτευθῇ τι ἡ μήτηρ. Δι' αὐτὴν ἡ ἡμέρα, ἡ θελκτικὴ τῆς ἀνοίξεως ἡμέρα, ἦτο τὸ τέκνον της, ὁ μονάκριβος υἱός της. Ἐν τῇ ἀπείρῳ στοργῇ της ἐφαντάζετο ὅτι τὸ τέκνον της δὲν ὡμοίαζε ποσῶς μὲ τὰ ἄλλα, ἀλλ' ἦτο μικρὸς ἄγγελος, τὸν ὁποῖον τῇ ἔστειλεν ὁ Θεὸς πρὸς παρηγορίαν.

Ἀλλ' ἐνῷ ἔπλεεν ἐν τῇ χαρᾷ της, ἐπῆλθον αἴφνης συμβάντα, τὰ ὁποῖα κατεσπάραξαν τὴν καρδίαν της.

Τὸ Πονηρὸν Πνεῦμα ἀνεκάλυψεν, ὅτι ὑπῆρχεν εἰς τὸν κόσμον μία μήτηρ, τῆς ὁποίας ἡ εὐδαιμονία ἦτο τόσον τελεία, ὥστε ὡς φωτεινὸν ἄστρον ἀνυψοῦτο αὕτη ὑπεράνω ὅλων τῶν μοχθηρῶν πράξεων, αἵτινες εἶχον διαπραχθῆ ἐπὶ τῆς γῆς. Ἡ μητρικὴ αὕτη εὐτυχία διέσεισε σφοδρῶς τὴν σατανικὴν ψυχήν του. Ἤρχισε νὰ σκέπτηται διὰ τίνος μέσου νὰ καταστρέψῃ τὴν εὐτυχίαν αὐτήν. Ἦτο προτιμότερον νὰ πυροπολήσῃ τὴν οἰκίαν διὰ νὰ ἐξαφανισθῶσιν εἰς τὰς φλόγας μήτηρ καὶ τέκνον ἢ νὰ ἐπινοήσῃ ἄλλο εἶδος βασάνου; Ἐπὶ τέλους ἀπεφάσισε νὰ συμβουλευθῇ τὴν ἐπιστηθειοτέραν φίλην του, τὴν Ῥαδιουργίαν, διότι καὶ ἡ μοχθηρὰ αὕτη γυνὴ δὲν δύναται, ὡς αὐτό, νὰ ὑποφέρῃ τὴν εὐτυχίαν τῶν ἄλλων. Ἐκείνη δὲ ἀκριβῶς διετέλει μόνη καὶ σκεπτική, μὲ κόμην ἄτακτον μὲ πρόσωπον μελανὸν καὶ ἀποροῦσα πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ ὑπάρχῃ εἰς τὸν κόσμον ὑπόλοιπόν τι εὐτυχίας, ἀφ' ὅτου αὐτὴ ἥρπασεν εἰς τοὺς ὄνυχάς της ὅλην τὴν εὐτυχίαν τῆς γῆς. Τὸ Πονηρὸν Πνεῦμα ἐρώτησε τρὶς εἰς τὴν οἰκίαν τῆς φίλης του.

— Ποῖος εἶνε; ἐφώναζεν ἡ μοχθηρὰ γυνή.

— Τὸ Πονηρὸν Πνεῦμα.

Ἡ μαύρη γυνὴ ἔδειξε τοὺς ὀζεῖς ὀδόντας της καὶ ἔκραξε μὲ χαράν: Ἔρθασα, ἔρθασα!

Ἱππεύσασα τότε σάρωθρον, ἐπέταξεν ὡς σπινθὴρ διὰ τῆς καπνοδόχης, ὁπόθεν καπνὸς ἀνεδίδετο. Ἤρχιζεν ἤδη νὰ νυκτόνῃ καὶ ἀναρίθμητα ἄστρα ἐλαμπύριζον ἐπὶ τοῦ στερεώματος, διαλύοντα τὸ σκότος τῆς νυκτός. Ὠχρίασαν ὅμως καὶ ἐξηφανίσθησαν ὅλα ἅμα τὸ Πονηρὸν Πνεῦμα καὶ ἡ Ῥαδιουργία ἐνεφανίσθησαν εἰς τὸν ὁρίζοντα. Πυκνὸν σκότος ἐκάλυψε τὸν κόσμον καὶ δὲν ἐφαίνετο πλέον ἐφ' ὅλης τῆς γῆς εἰμὴ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς μοχθηρᾶς γυναικός, οἵτινες ἐξέπεμπον καταχθονίαν λάμψιν.

— Ποῦ μὲ ὁδηγεῖς; ἠρώτησεν ἡ Ῥαδιουργία τρίζουσα τοὺς ὀδόντας ...

— Θὰ τὸ μάθῃς μετ' ὀλίγον, ἀπεκρίθη τὸ Πονηρὸν Πνεῦμα.

Καὶ ἀνῆλθον ὑψηλότερα εἰς τοὺς οὐρανούς, ἕως ὅτου ἔρθασαν πλησίον νέφους ἐν τῷ ὁποίῳ ἐπέτων γραῖαι γλαῦκες καὶ μετὰ τῶν πτηνῶν τούτων καὶ τοῦ νέφους περιεστράφησαν ὑπεράνω τῶν στεγῶν καὶ τῶν πύργων τῆς πόλεως καὶ ἐσταμάτησαν τέλος ἄνωθεν τῆς οἰκίας, ὅπου διέμενεν ἡ εὐτυχὴς μήτηρ.

— Καὶ τώρα γνωρίζω τί ἐπιθυμεῖς! ἐγρύλλισεν ἀπὸ χαρὰν ἡ Ῥαδιουργία δηλ. πρέπει νὰ ἁρπάσωμεν τὸ τέκνον ἀπὸ τὴν μητέρα.

— Ναί ἀπεκρίθη τὸ Πονηρὸν Πνεῦμα. Ἂν μοι δώσῃς μίαν καλὴν συμβουλήν, σοὶ ὁρκίζομαι, ὅτι δὲν θὰ ὑπάρξῃ εἰς τὴν ὑφήλιον ὄν μοχθηρότερον ἐμοῦ.

— Μάλιστα, μάλιστα, διὰ τοῦτο ἡ πιστή σου Ῥαδιουργία σ' ἀγαπᾷ τόσον· ἔχε ὑπομονήν, ἄφες με νὰ λάβω τὴν γνώμην τῶν συμβούλων μου. Ἔσεισε τρὶς εἰς τὸν ἀέρα τὸ σάρωθρόν της καὶ τὸ ἀφῆκε νὰ πέσῃ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Κραυγὴ θρηνώδης καὶ τρομερὰ συνεκλόνισε τὴν γῆν.

— Ἐδῶ, τέκνα μου, ἐδῶ! ἀνεφώνησεν ἡ Ῥαδιουργία.

Ἐσχίσθη ἡ γῆ καὶ τρεῖς μαῦροι δαίμονες ἀνῆλθον εἰς τὴν στέγην καὶ γονυπετήσαντες ἤρχισαν νὰ γλείφουν τοὺς διχαλωτοὺς πόδας τοῦ Πονηροῦ Πνεύματος. Ὁ πρεσβύτερος ἐπήδα χαροπός, ἐνῷ οἱ ἄλλοι δύο ὠρύοντο ἐξ εὐχαριστήσεως. Διάταξον, Μέγα Πνεῦμα, εἶπον συγχρόνως.

— Μοὶ εἶσθε πιστοὶ πάντοτε, ἠρώτησε τὸ Πονηρὸν Πνεῦμα.

— Νὰ ἐξαφανισθῶμεν καὶ ὡς ἄγγελοι νὰ γείνωμεν καλοί, ἂν σὲ προδώσωμεν! Διάταξον καὶ θὰ ἴδῃς πῶς θὰ σε ὑπακούσωμεν.

— Ἀκούσατε λοιπόν. Ὑπὸ τὴν στέγην ταύτην κατοικεῖ μήτηρ εὐτυχής, γνωρίζετε δὲ πόσον ἀποτρόπαιος μοὶ εἶναι ἡ παρουσία τῆς εὐτυχίας ἐπὶ τῆς γῆς· πηγαίνετε καὶ παρατηρήσατε πῶς θὰ δυνηθῆτε νὰ κρύψητε τὸ τέκνον της, ὅσῳ τὸ δυνατὸν ἀσφαλέστερον, ὅταν θὰ σᾶς τὸ παραδώσωμεν.

— Ὦ! Πνεῦμα ἰσχυρὸν καὶ ἀκατανίκητον, τὸ καύχημα ὅλων μας! ἀνέκραξεν ὁ πρεσβύτερος τῶν δαιμόνων· νὰ πέσουν τὰ κεράτά μας ἂν δὲν ἐκτελέσωμεν πιστῶς τὰς διαταγάς σου. Καὶ οἱ τρεῖς δαίμονες ἐν ἀγαλλιάσει ἐπανῆλθον εἰς τὸν Ἅδην, ἐβυθίσθησαν εἰς τὴν φλογερωτέραν ἀνθρακιὰν καὶ ἤρχισαν νὰ σκέπτωνται περὶ τοῦ καλλιτέρου μέσου τῆς ἀπαγωγῆς τοῦ τέκνου ἀπὸ τῆς μητρός του. Τὸ Πονηρὸν Πνεῦμα καὶ ἡ Ῥαδιουργία ἔμειναν ἀκόμη ὀλίγον ἐπὶ τῆς στέγης καὶ παρετήρουν μετὰ λύσσης τὴν μητέρα, ἡ ὁποία ἐκοιμᾶτο μετὰ τοῦ τέκνου της, ἐνῷ ἡ ὄψις των ἐξέφραζε τὴν ἔκστασιν τῆς εὐτυχίας. Ἐπέρριψαν τότε εἰς τὴν ψυχὴν τῆς μητρὸς τὰς πτέρυγας ὕπνου βαθέος καὶ ἀπῆλθον ὠρυόμενα ἐξ εὐχαριστήσεως, διότι τόσον καλὰ ἤρχισαν τὸ ἔργον των.

Καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦτο, ἡ μήτηρ ἐξηκολούθει κοιμωμένη βαθέως. Αἴφνης ὠνειρεύθη ὅ,τι εἰσῆλθε μὲ τὸν υἱόν της ἐντὸς μεγάλου κήπου. Ἡ εὐωδία τῶν ἀνθέων καὶ τὸ κελάδημα τῶν πτηνῶν τὴν εἵλκυσαν τόσον, ὥστε νὰ ἐπεκτείνῃ πλειότερον τὸν περίπατόν της. Ἤρχισε νὰ δρέπῃ ἄνθη καὶ νὰ πλέκῃ στέφανον διὰ τὸν υἱόν της, ἀνέγνωσε δὲ ἐπὶ ἑκάστου φύλλου μὲ στοιχεῖα ἐρυθρᾶ τὰς ἀκολούθους λέξεις: ἀρετή, ἀγαθότης, ἀγάπη, συμπάθεια καὶ συγγνώμη. Τὸ παιδίον ἔτρεχε πρὸ αὐτῆς ψελλίζον φαιδρῶς, εὐτυχές, διότι ἔβλεπε τόσα ἄνθη καὶ ἤκουε τὸ ᾆσμα τῶν ἀηδόνων. Πλὴν αἴφνης τὸ πᾶν πέριξ αὐτῶν ἐσκοτίσθη, ὁ κῆπος καὶ τὰ ἄνθη ἐξηφανίσθησαν, καὶ ἡ μήτηρ ᾐσθάνθη ἑαυτὴν συρομένην ὑπὸ ὑπερανθρώπου δυνάμεως, ἥτις τὴν ἔφερε πολὺ μακρὰν εἰς ἔρημον τόπον. Ἔβαλε κραυγὴν καὶ ἐξύπνησε. Παρετήρησε πέριξ αὐτῆς καὶ ἀμέρως ἡσύχασε. Τὸ παιδίον ἀνεπαύετο πλησίον της καὶ μειδίαμα εὐτυχίας ἐπλανᾶτο ἐπὶ τῶν χειλέων του. Ὁ φύλαξ ἄγγελός του εἶχε κλίνει ἐπὶ τῆς κοιτίδος του καὶ τὸ ἐφίλησεν εἰς τὸ μέτωπον.

Τὴν πρωΐαν τῆς ἐπαύριον ἅμα τῇ ἀνατολῇ τοῦ ἡλίου, ἡ Ῥαδιουργία μεταμορφωθεῖσα εἰς γραῖαν κυφήν, ἐξῆλθε τοῦ σπηλαίου της στηριζομένη εἰς ῥάβδον· μεταβαίνουσα δὲ ἀπὸ θύρας εἰς θύραν διηγεῖτο, ὅτι ἔμαθεν ὅτι μετ' ὀλίγον θὰ ἥρπαζον τὸ παιδίον ἀπὸ τὴν εὐτυχῆ μητέρα καὶ ὅτι ὁ ἅρπαξ θὰ ἦτο μέλος τῆς οἰκογενείας. Οἱ γείτονες ἐπίστευσαν τὸ νέον τοῦτο καὶ ἔσπευσαν νὰ προειδοποιήσουν τὴν μητέρα διὰ νὰ ἐπαγρυπνῇ ἐπὶ τοῦ τέκνου της μετὰ περισσοτέρας προσοχῆς, προσθέτοντες, ὅτι εὑρίσκονται πλησίον της, ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἄνθρωποι μοχθηροί, οἱ ὁποῖοι διελογίζοντο νὰ τῆς τὸ ἁρπάσουν διὰ τῆς βίας. Ἡ μήτηρ ἐνεθυμήθη τὸ ὄνειρόν της καὶ ἡ καρδία της ἐπάγωσεν ἀπὸ τὴν φρίκην.

— Πῶς, ἀνέκραξεν, ὑπάρχει δύναμις ἱκανὴ ν' ἀποσπάσῃ τὸ τέκνον ἀπὸ τὴν μητέρα του; Ὄχι, δὲν γνωρίζω νὰ ὑπάρχῃ γυνὴ εἰς ὅλην τὴν οἰκογένειάν μας, ἡ ὁποία θὰ ἐγέννα υἱὸν τοσον κακεντρεχῆ, δυνάμενον νὰ διανοηθῇ νὰ μοι ἁρπάσῃ τὴν μόνην χαρὰν τῆς ζωῆς μου. Ταλαίπωρος μήτηρ! δὲν ἤξευρεν ὅτι ὅλην αὐτὴν τὴν ἱστορίαν τὴν ἐπενόησεν ἡ Ῥαδιουργία διὰ νὰ τὴν ἀναγκάσῃ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν χώραν της καὶ νὰ ζητήσῃ καταφυγὴν εἰς τὰ ξένα, ὅπου θὰ ἦτο εὐκολώτερον νὰ τῆς ἀφαιρέσουν τὸ τέκνον της.

Τῷ ὄντι τῆς τὸ ἀνήρπασαν μόλις εὑρέθη μετ' αὐτοῦ εἰς ξένον τόπον. Ὡς λέαινα τότε πληγωμένη ἔτρεχε παντοῦ, κραυγάζουσα: «Υἱέ μου, ποῦ εἶσαι υἱέ μου!» Ἀλλ' εἰς τὴν πρόσκλησίν της ἀντὶ ν' ἀπαντήσῃ, ὡς συνήθως, χαρμοσύνως ἡ διαυγὴς φωνὴ τοῦ τέκνου της, ἤκουσε μόνον τὴν ἠχὼ τῆς φωνῆς της ἐπαναλαμβάνουσαν: «Υἱέ μου! υἱέ μου!

Ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ της ἀνήγειρε τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν οὐρανόν, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ τὸ Πονηρὸν Πνεῦμα εἶδε: — Χά! χά! χά! ἐκραύγασεν ὁ δαίμων, τώρα εἶσαι πολὺ δυστυχής, δὲν ἔχεις υἱὸν πλέον, δὲν θὰ ἴδῃς πλέον τὸ τέκνον σου!

— Ἔλεος, ἔλεος! Διατί μοὶ ἁρπαιρεῖς τὸ τέκνον μου, δύναται αὐτὸ νὰ ζήσῃ χωρὶς μητέρα; Ποῖος θὰ ἐνσπείρῃ ἐν τῇ ψυχῇ του τὸν σπόρον τῆς ἀγαθότητος, τὸν ὁποῖον μόνη ἡ μητρικὴ τρυφερότης δύναται νὰ ἀναπτύξῃ; Εὐσπλαγχνίσου με, Δαῖμον τοῦ κακοῦ, καὶ ἀπόδος μοι τὸν υἱόν μου.

Ἀλλ' ὁ δαίμων ἐξερράγη εἰς γέλωτα καὶ ἐξηφανίσθη.

Πρέπει νὰ ἐπανεύρω τὸν υἱόν μου, ἀνέκραξεν ἡ ἄτυχὴς μήτηρ καί, ταχεῖα ὡς ἀστραπή, ὥρμησεν ἔξω τῆς οἰκίας· περιεπλανήθη ἐπὶ πολύ, διέτρεξεν ὄρη καὶ κοιλάδας διέβη ποταμοὺς καὶ λίμνας πετῶσα ὡς χελιδών. Πολλαὶ συμπαθεῖς ψυχαὶ ἤκουσαν τὴν ταλαίπωρον μητέρα νὰ φωνάζῃ: «Υἱέ μου! υἱέ μου! Ἀλλ' οὐδεὶς ἠδυνήθη νὰ προσέλθῃ εἰς βοήθειάν της. Παρῆλθον ἑβδομάδες καὶ μῆνες. Τὸ μελαγχολικὸν φθινόπωρον ἀφήρεσε τὸ τελευταῖον φύλλον ἐκ τῆς ποικιλοχρώμου περιβολῆς τῆς γῆς, ὁ πένθιμος καὶ παγερὸς χειμὼν μὲ τὴν ὁμίχλην του ἐκάλυψε τὴν γῆν διὰ χιονώδους πέπλου, καὶ ἡ δυστυχὴς μήτηρ ἠγνόει ἀκόμη τί ἀπέγεινεν ὁ υἱός της, ἀλλὰ ἐπροχώρει πάντοτε πρὸς ἀναζήτησίν του. Παγεροὶ ἄνεμοι μὲ ἀγρίους συριγμοὺς τὴν περιεκύκλουν, σείοντες πέριξ αὐτῆς τὸς τρομερὰς πτέρυγάς των καὶ ὁτὲ μὲν ἀναρπάζοντες αὐτὴν ἐκ τῶν ὤμων τὴν ὤθουν πρὸς τὰ ὀπίσω, ἄλλοτε δὲ τὴν ἀνήγειρον ἐκ τῆς γῆς καὶ τὴν παρέσυρον μεθ' ἑαυτῶν ἐν τῷ χιονοστροβίλῳ, ἐνῷ ὁ παγερὸς Βορρᾶς ἐσύριζε τὸ τρομερὸν ἐκεῖνο ᾆσμά του, τὸ ὁποῖον ὅταν ἀκούωμεν ἐκ τοῦ θερμοῦ δωματίου μας μᾶς φαίνεται ὡς παράπονον τῶν ἐκ τοῦ παραδείσου ἐξωρισμένων ψυχῶν.

Πλὴν τίποτε δὲν ἠδυνήθη νὰ σταματήσῃ τὴν δυστυχῆ μητέρα, ἐπροχώρει πάντοτε κραυγάζουσα: «Υἱέ μου, υἱέ μου!» Καὶ ἐξηντλημένη, ἡμιθανὴς ἐπὶ τέλους, ἔφθασεν εἰς μεγάλην κοιλάδα, τῇ ἐφάνη μάλιστα, ὅτι ἦτο ἡ ἰδία κοιλάς, τὴν ὁποίαν ἄλλοτε εἶχε κατοικήσει, ἀλλ' ὁ τόπος εἶχε πολὺ μεταβληθῆ. Διέκρινε πρὸ πάντων ὑπερμεγέθη βράχον τόσον ἀπόκρημνον καὶ ἀπρόσιτον, ὥστε καὶ ὁ ἐλαφρότερος αἴγαγρος δὲν θὰ ἠδύνατο ν' ἀναρριχηθῇ ἐπ' αὐτοῦ. Ἐν ταύτῳ παρετήρησεν ὁδοιπόρον ἀκολουθοῦντα τὸν ἴδιον δρόμον μὲ αὐτήν.

— Ἀδελφέ, τῷ λέγει, ποῖος ἔβαλεν αὐτὸν τὸν βράχον ἐδῶ;

— Εἶναι ὁ βράχος τῶν τριῶν δαιμόνων· τὸν ἔστησαν ἐδῶ διὰ νὰ ἐμποδίσουν τὴν ἄλλοτε εὐτυχῆ μητέρα ν' ἀναμωθῇ πά-

λιν μὲ τὸν υἱόν της. Ὄπισθεν τοῦ βράχου τούτου ἔκρυψαν τὸ παιδίον.

— Ἀμέσως ἐκείνη ἐδοκίμασε ν' ἀναβῇ τὸν βράχον, ἀλλ' ὁ ὁδοιπόρος τὴν συνεκράτησεν.

— Στάσου, δὲν βλέπεις, τὸν φρικτὸν τοῦτον κρημνόν ;

— Λοιπὸν θὰ τὸν ρίψω αὐτὸν τὸν βράχον, ἐφώναξεν ἡ μήτηρ, ὁ Θεὸς θὰ μ' ἐνδυναμώσῃ.

Ἤρχισε τότε μὲ τὰς δύο χεῖράς της νὰ σπρώχνῃ τὸν παγωμένον ὄγκον, ἀλλ' εἰς μάτην· ἡ ἀγάπη της ἦτο ἄπειρος, ἀλλ, αἱ δυνάμεις της δὲν ἐξισοῦντο μὲ τὰς δυνάμεις τῶν δαιμόνων. Ἔκλαιε, καθικέτευε τοὺς διαβάτας νὰ ἔλθουν εἰς βοήθειάν της· ἀλλ' ὁ μὲν δὲν εἶχε καιρόν, ὁ ἄλλος δὲν ἤθελεν. Ἔμενε λοιπὸν πάντοτε ἐνώπιον τοῦ βράχου. Τὸ Πονηρὸν Πνεῦμα καὶ ἡ Ραδιουργία ματαίως κατέβαλον ὅλας τὰς προσπαθείας των διὰ νὰ τὴν ἀπομακρύνουν.

Ἐγνώριζεν, ὅτι ὁ υἱός της ἦτο ἐκεῖ ὄπισθεν αὐτοῦ τοῦ βράχου, καὶ ἔστεκεν ἐκεῖ ἐπὶ ἔτη περιμένουσα. Ὡς μόνον της στήριγμα εἶχε τὴν γαλανόφθαλμον Ἐλπίδα, ἡ ὁποία τὴν ἐνεθάρρυνε μὲ τὸ γλυκὺ μειδίαμά της.

Κατ' ἀρχὰς τὸ Πονηρὸν Πνεῦμα καὶ ἡ Ραδιουργία ἐπληρώθησαν χαρᾶς ἐπὶ τῇ θέᾳ τῶν βασάνων της, ἀλλ' ὅταν ἐβεβαιώθησαν, ὅτι δὲν ὑπεχώρει διέταξαν τοὺς δαίμονας νὰ συγκρατῶσι τὸν βράχον διὰ τῶν ρυπαρῶν ὀνύχων των. Ἀλλ' ἦτο πολὺ ἀργά, ἡ μητρικὴ ἐπιμονὴ συνεκλόνισε τὸν βράχον καὶ οἱ τρεῖς δαίμονες συναισθανόμενοι τὴν ἀδυναμίαν των, ἤρχισαν νὰ θρηνῶσιν.

Ὁ βράχος ἐνέδιδε βαθμηδὸν καὶ ἡ γαλανόφθαλμος Ἐλπὶς ἔλεγεν εἰς τὴν καρτερικὴν μητέρα : «Ἐμπρός ! Θάρρος !»

— Ποῦ εἶσαι υἱέ μου ;

— Ὦ μῆτέρ μου ! μῆτέρ μου !

Ἀλλ' ἡ φωνὴ αὕτη δὲν ἦτο πλέον παιδική, ἀλλὰ φωνὴ νεανίου. Ἡ μήτηρ ἔσπρωξε διὰ τελευταίαν φορὰν τὸν βράχον, καὶ ὁ βράχος κατέπεσε μετὰ πατάγου. Ἀλλὰ ποῦ εἶσαι υἱέ μου !

— Ἐδῶ, ἐδῶ, μῆτέρ μου. Τοῦ λοιποῦ καμμία δύναμις δὲν θὰ κατορθώσῃ νὰ μᾶς ἀποχωρίσῃ.

— Καὶ οἱ τρεῖς δαίμονες ποῦ εἶναι ;

— Μὴ τοὺς φοβῆσαι πλέον, μῆτέρ μου, διέταξα νὰ τοὺς ἁλυσοδέσουν καὶ θάνατος θὰ ἦναι ἡ τιμωρία των, διὰ νὰ μὴ δύνανται πλέον νὰ κακοποιῶσι κάνένα.

— Ὄχι, ὄχι, υἱέ μου, ἀπήντησεν ἡ εὐτυχεστάτη μήτηρ· διάταξον μόνον νὰ συντρίψουν τὰ κέρατά των· ἡ εὐτυχία μας θὰ εἶναι ἡ τιμωρία των.

Ὁ υἱὸς ἠκολούθησε τὴν συμβουλὴν τῆς μητρός του καὶ οἱ δαίμονες ἐπανῆλθον μετὰ δακρύων εἰς τὸν Ἅδην· ὅταν δὲ οἱ δαίμονες κλαίουν οἱ ἄνθρωποι εὐτυχοῦν.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ). **Ζωὴ Γ. Κοντογεωργίου**

ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΩΝ ΜΩΡΩΝ

Ἡ ἱστορία τῶν πρώτων ἐτῶν τῆς ζωῆς τῶν παιδίων εἶναι συχνάκις ἐνδιαφέρουσα δι' αὐτὰ ἀργότερον.

Ἡ ἐμφάνισις τοῦ πρώτου ὀδόντος, τὸ πρῶτον μειδίαμα, ἡ πρώτη λέξις, ταῦτα πάντα εἶναι λίαν ἐνδιαφέροντα διὰ τὴν οἰκογένειαν καὶ διὰ τὸ μικρόν, ὅταν μεγαλώσῃ ἀρκετὰ διὰ νὰ ἐννοῇ.

Ἐνίοτε ἐρωτοῦν λόγου χάριν : Μήπως ἔπαθα κοκκύτην ; ἢ παρομοίαν ἐρώτησιν. Ὁ πατὴρ ἀναμιμνήσκεται ἀλλὰ δὲν ἐνθυμεῖται· ἐὰν τὸ εἶχε σημειώσῃ ἡ ἀπάντησις θὰ ἦτο εὔκολος. Μία ἐκ τῶν φίλων μας ἔχει λεύκωμα ἀξιοσημείωτον διὰ τὴν μικράν της κόρην. Τὸ ὄνομα τοῦ παιδίου εἶναι γεγραμμένον ἐπὶ τοῦ βιβλίου μὲ χρυσᾶ γράμματα. Ἐπὶ τῆς πρώτης σελίδος εἶναι γεγραμμένοι στίχοι ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς γεννήσεως. Ἡ δευτέρα σελὶς μνημονεύει τὰς ἐλπίδας τῆς μητρός, τὸ ἐκλεχθὲν ὄνομα διὰ τὸ μικρόν, τὸ ὄνομα τῶν γονέων του. Ἡ ὥρα, ἡ ἡμέρα καὶ τὸ ἔτος τῆς γεννήσεως μετὰ τοῦ βάρους καὶ τοῦ ὕψους τοῦ νεογεννήτου.

Κατὰ τὸν τρίτον μῆνα ἐλήφθη ἡ φωτογραφία καὶ προσετέθη εἰς τὸ βιβλίον. Ἀντικρὺ τῆς φωτογραφίας ἦτο βόστρυχος μαλλιῶν, τὸ βάρος, καὶ τὸ ἀνάστημα ἦσαν γεγραμμένα ἐπίσης. Συγχρόνως τὸ σχῆμα τοῦ ποδὸς καὶ τῆς χειρὸς εἶχον χαραχθῆ ἐπὶ τῆς σελίδος. Τοῦτο ἐπανελαμβάνετο εἰς ἑκάστην φωτογραφίαν. Καθ' ἕκαστον μῆνα ἔθετον κἄτι τι εἰς τὸ βιβλίον ἐπὶ ἑπτὰ ἔτη ἀπὸ τῆς γεννήσεως μέχρι σήμερον· καὶ εἶναι ἤδη μία ἐνδιαφέρουσα συλλογή, ἥτις πληρώνει τὴν μητέρα μὲ χαρὰν διὰ τοὺς ἑαυτῆς κόπους. Ἐὰν ἐξακολουθήσῃ θὰ δώσῃ ἀργότερον ὠφελίμους πληροφορίας ὡς πρὸς τὰς κληρονομικὰς τάσεις τοῦ παιδίου.

ΝΕΟΝ ΔΙΠΛΩΜΑ ΕΙΣ ΤΗΝ Κ. ΣΠΑΡΤΗΝ ΚΑΡΑΣΤΑΜΑΤΗ

Δὲν ὑπάρχει ἔκθεσις διεθνὴς ἀπὸ τῆς ἱδρύσεως τῶν ἐργοστασίων τῆς κυρίας Καρασταμάτη, ἥτις νὰ μὴ ἀπένειμε διπλώματα διακρίσεως καὶ τιμῆς εἰς τὴν μοναδικήν μας Ἑλληνίδα βιομήχανον. Ἤδη ἡ ἐν Βουκουρεστίῳ διεθνὴς Ἔκθεσις βραβεύει καὶ πάλιν διὰ διπλώματος τὰ ὡραῖα ἔργα τῆς Ἑλληνίδος ὑφαντουργοῦ, ἥτις νέας καθ' ἑκάστην μᾶς παρουσιάζει ἐκπλήξεις. Τὰ νέα ἐκ τοῦ ἐργοστασίου της ἐξερχόμενα πυκνὰ μεταξωτὰ μᾶς ἐνθυμίζουν τὰς παλαιὰς στόφας, τόσον ὡραῖοι εἶναι οἱ χρωματισμοί των καὶ στερεὰ ἡ ποιότης των. Οὕτω ὅλα τὰ φορέματα τῶν γάμων καὶ ἐσπερίδων, ὅλα τὰ ἔπιπλα τῶν πολυτελῶν ἀθηναϊκῶν αἰθουσῶν κατασκευάζονται ἐκ τῶν πολυτίμων ὑφασμάτων τῆς κ. Καρασταμάτη.

ΒΙΒΛΙΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

Λίγο ἀπ' ὅλα. Εἶναι τὸ Νέον σατυρικὸν Ἡμερολόγιον τοῦ ὁποίου συντάκτης εἶναι ὁ γνωστὸς ἐν τῇ Ἑλληνικῇ δημοσιογραφίᾳ δεξιὸς χειριστὴς τῆς γραφίδος κ. Ἀλέξανδρος Φιλαδελφεύς. Τὸ **Λίγο ἀπ' ὅλα** εἶναι ἠρτυμένον μὲ πολὺ Ἀττικὸν ἅλας, μὲ πολλὴν εὐφυΐαν καὶ ἑτοιμότητα καὶ εὐτραπελίαν. Εἶναι πρωτοφανὲς εἰς τὸ εἶδός του, ἂν καὶ ἠδύναντο νὰ λείπουν ἐξ αὐτοῦ μερικὰ πράγματα, διὰ τὰ ὁποῖα ὅμως δὲν εὐθύνεται ὁ κ. Α. Φιλαδελφεύς. Ὁ ἀναφυλλίζων αὐτὸ διέρχεται ὥρας εὐχαρίστους, ὡς δῶρον δὲ τοῦ Νέου ἔτους ἐγκαινιάζει τὸν γέλωτα καὶ τὴν εὐθυμίαν, πράγματα πολὺ εὐχάριστα διὰ τὴν εὐτυχαίν τῆς ζωῆς. Τὸ συνιστῶμεν εἰς τὰς κ. κ. ἀναγνωστρίας μας.

Πρωΐα. Ἐκδίδεται ἀπὸ τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος εἰς μεγαλήτερον σχῆμα καὶ ὑπὸ νέον διευθυντὴν τὸν κ. Κ. Ράδον. Εἰς τὴν ὑπὸ αἰσίους οἰωνοὺς ἀναπτυσσομένην συνάδελφον εἰχύμεθα τὰ βέλτιστα.

Ἑστία. Ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου τὴν εἰδικὴν διεύθυνσιν τοῦ φιλολογικοῦ Περιοδικοῦ «ἡ Ἑστία» ἀναλαμβάνει ὁ γνωστὸς λογογράφος καὶ καλλιεπὴς διηγηματογράφος κ. Ξενόπουλος.

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙΟΝ

Εἴμεθα ἐν πλήρει σφαγῇ τῶν μικρῶν πτηνῶν. Ὁ σπῖνος, αἱ ὑπολαΐδες, τὰ στρουθία πίπτουσιν ὑπὸ τὸ κτύπημα τῶν κυνηγῶν διὰ νὰ μεταφερθῶσιν εἰς τὰ καλὰ μαγειρεῖά μας. Ἰατρός τις εἶχε τὴν παράδοξον μανίαν νὰ φονεύῃ τὰ πτηνὰ, ἐκδικούμενος, ἴσως διότι σώζει τοὺς ἀνθρώπους.

Ἔχουσι μάλιστα τινὲς τὴν ἀφροσύνην νὰ τὰ τρώγωσιν ὁλόκληρα, διότι εἰς τινα πτηνὰ καὶ κυνήγια ἐπιβάλλεται τοῦτο ὑπὸ τῆς γαστριμαργικῆς τέχνης. Διὰ τὰς μπεκάτσας λόγου χάριν τὰς τρώγουν ὁλοκλήρους μὲ ὅλας τὰς ἀκαθαρσίας των. Ἡ συνήθεια αὕτη εἶναι παρὰ πολὺ ἐπικίνδυνος. Ὅλα τὰ μικρόβια καὶ τὰ ἐνόργανα δηλητήρια, ἅτινα ἐν ἡμῖν σχηματίζονται, πάντα ταῦτα ἐξαλείφονται διὰ τῶν ἐντέρων, ἀληθῆ φωλεὰν τῶν μικροβίων.

Ὁ κίνδυνος εἶναι ἔτι μεγαλήτερος, διακινδυνεύει τις τρώγων τὸ κυνήγιον ὁλόκληρον, νὰ ἐκτεθῇ εἰς ἀληθῆ δηλητηρίασιν.

Ὑφ' ὅλας τὰς ἐπόψεις καλὸν θὰ εἶναι νὰ τρώγῃ τις τὸ κυνήγιον, ἀφοῦ τὸ καθαρίσῃ ἐντελῶς.

ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Πᾶσα γυνὴ δύναται νὰ ἀντικαταστήσῃ τὴν καλλονὴν ἢ νὰ ἀναδείξῃ αὐτὴν τελειοτέραν δι' ἀμέμπτου καλαισθησίας περὶ τὴν ἐνδυμασίαν

της, διὰ τῶν ἐπιχαρίτων τρόπων της, καὶ διὰ τῆς τελείας ἐν πᾶσι καθαριότητος. Κόμη καθαρὰ καὶ καλῶς κτενισμένη, ὀδόντες λευκοί, χεῖρες καθαραὶ καὶ μαλακαί, ὄνυχες καλῶς κομμένοι καὶ στιλπνοί, δέρμα λεῖον, ἀποπνέον ὑγείαν, ἀναπνοὴ ἀρωματώδης, ἀσπρόρρουχα καθαρὰ καὶ μυροβόλα, ἐνδύματα τακτικὰ συντελοῦσι πολὺ εἰς τὴν καλλονὴν καὶ τὴν χάριν μιᾶς γυναικός.

Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι οἱ φύσει καὶ μέχρι τῶν ἐλαχίστων λεπτομερειῶν καθαροὶ εἶναι θελκτικοί, εὐχάριστοι, προδίδουν ἐν εἴδος εὐγενείας τῆς ψυχῆς, τὸ ὁποῖον ἀρέσκει περισσότερον καὶ ἀπὸ αὐτὸ τὸ κάλλος.

Διὰ νὰ εἶναι δέ τις ἀπολύτως καθαρός, ἀπαιτεῖται νὰ θυσιάζῃ εἰς τοῦτο χρόνον καὶ ἔξοδα, τὰ μόνα ἴσως, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ θεωρῇ, ὡς καλῶς διατιθέμενα.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Δα Π. Λ. *Πύργον.* Ἐπιστολή σας μετὰ χρημάτων καὶ λ)σμοῦ ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν ἀπείρως. Ποιημάτια ἐδημοσιεύθησαν.—Κον Ν. Δ. Ν. *Βῶλον.* Ἐννέα ἡμερολόγια ἀποστέλλομεν εὐχαρίστως, μετὰ τὴν ἔκδοσιν. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς δι' εὐγενῆ πάντοτε προθυμίαν. —Καν Κ. Γ. Β. *Χίον.* Εὐγνωμονοῦμεν δι' ὡραῖα ὑπὲρ ἡμῶν αἰσθήματά σας. Τὸ διηγημάτιόν σας ὡραιότατον. Δημοσιεύεται προσεχῶς. —Δα Μ. Π. *Λάρισσαν.* Ζητούμενον ἀπεστάλη.—Καν Δ. Σ. Manchester. Δυστυχῶς τοιοῦτο περιοδικὸν δὲν ὑπάρχει. Θὰ στείλωμεν εὐχαρίστως Ἑλληνικὴν μουσικήν.—Καν Λ. Γ. *Σουλινᾶ.* Τὰ χρήματα ἐλήφθησαν καὶ σᾶς εὐχαριστοῦμεν ἀπείρως διὰ τὴν εὐγενῆ φροντίδα. Γράφομεν προσεχέστατα.—Καν Α. Γ. Εὐ. *Ναύπλιον,* Συνδρομαί σας εἰς Ἐφημερίδα καὶ Ἡμερολόγιον ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν.—Καν Αἰ. Δ. *Μασσαλίαν.* Καταλληλότατον δῶρον νομίζομεν τὸ πρωτότυπον μυθιστόρημα τῆς δος Ἀλεξάνδρας Παππαδοπούλου.—Καν Α. Γκ. *Λευκάδα.* Χρήματα ἐλήφθησαν. Γνωρίσατέ μας παρακαλῶ, ἐὰν κατεβάλετε συνδρομὴν 93 καὶ τὸν ἀρ. τῆς σχετικῆς ἀποδείξεως.—Καν Ε. Μ. *Πάτρας.* Ἀδυνατοῦμεν νὰ ἀναλάβωμεν τοιαύτας προμηθείας. Τὸ ἡμερολόγιον εἶναι ἕτοιμον, ὥστε αἱ μαγειρικαί σας ἀδυναμίαι θὰ ἱκανοποιηθοῦν.—Καν Οὐ. Δ. Τσ. *Λαμίαν.* Συνδρομήτριαι ἡμερολογίου δέκα ὀκτὼ ἐνεγράφησαν. Δρ. 20 ἐλήφθησαν. Εὐγνωμονοῦμεν ἀπείρως διὰ φιλικὰ αἰσθήματα καὶ εὐγενῆ φροντίδα.—Καν Α. Γ. Τ. *Τρίκκαλα.* Ἀντίτιμον Οἰκιακῆς ἐλήφθη. Ὁ ἀρ. 3 ἐξηντλήθη. Εὐθὺς ὡς ἀνατυπωθῇ θὰ τὸν ἀποστείλωμεν.—Κον Ι. Μπ. *Κάϊρον.* Ἐπιστολὴ μετὰ φρ. χρ. 100 ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς. Νέα συνδρομήτρια ἐνεγράφη.—Καν Ζ. Κ. *Βῶλον.* Ἀποστελλόμενον δημοσιεύεται ἐὰν ἐγκριθῇ. Χρήματα ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν.—Καν Αἰ. Μ. *Ταταὶρ Παζαρτζίκ.* Ἐλήφθησαν ἀμφότεραι αἱ ἐπιστολαί σας μετὰ τῶν ἐσωκλείστων χρημάτων. Συνεμορφώθημεν εὐχαρίστως ὁδηγίαις σας. Κον Κ. Χ. *Τάλλαν.* Εὐχαριστοῦμεν. Συνδρομήτρια ἐνεγράφη. Συνδρομαὶ εἰς Αἰγ. γραμματόσημα.—Καν Α. Κ. *Πόρον.* Ἐπιστολή σας μετ' ἀντιτίμου 5 ἡμερολογίων ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Διηγημάτιόν σας ἐδημοσιεύθη εἰς Ἡμερολόγιον.—Καν Ε. Μ. *Σῦρον.* Νομίζετε ὅτι διαθέτομεν τόσον καιρόν, ὥστε νὰ ἀπαντῶμεν ἀμέσως εἰς τόσον ἐπουσιώδη πράγματα; Δυστυχῶς καὶ τὴν ἐπείγουσαν ἀλληλογραφίαν μας ἀναγκαζόμεθα νὰ παραμελῶμεν, ἐλλείψει χρόνου. —Καν Θ. Π. *Σμύρνην.* Συνδρομή σας ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν.—Καν Ε. Η. *Φεράραν.* Θὰ φροντίσωμεν καὶ ἐλπίζομεν νὰ ἀνταποκριθῶμεν εἰς τὴν ἐπιθυμίαν σας.—Κον Κ. Β. *Θεσσαλονίκην.* Ἔχομεν ἐλάχιστον ἀριθμὸν τοιούτων. Συνεπῶς ἀναμένομεν ὑμετέρας ἐνεργείας.—Καν Τ. Β. *Κάϊρον.* Καθυστερῆτε 93 καὶ 94. Κον Α. Κ. Jvesti. Δυστυχῶς μεθ' ὅλην τὴν ἐπιθυμίαν μας νὰ σᾶς εὐχαριστήσωμεν, τὸ πρᾶγμα ἀποβαίνει δυσκολώτατον. Οὐδεμία Ἑλληνὶς κάτοχος ξένων γλωσσῶν καὶ καλὴ μουσικὸς συγκατατίθεται νὰ ζήσῃ εἰς μικρὸν ρουμανικὸν χωρίον.—Καν Ρ. Ντ. *Ζάκυνθον.* Συνδρομή σας μετ' ἀντιτίμου ἡμερολογίου ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν.—Καν Σ. Κ. *Λαμίαν.* Ἀντίτιμον 9 ἡμερολογίων ἐλήφθη. Εὐγνωμονοῦμεν ἀπείρως—Καν Κ. Α. *Ἀθήνας.* Μία μεταφρασίς σας ἐδημοσιεύθη ἤδη. Ἀποστείλατε μετάφρασιν Chateaubriant θὰ τὴν δημοσιεύσωμεν. Εὐχαριστοῦμεν διὰ κολακευτικὰς κρίσεις.—Δα Αἰ. Ε. Δ. *Ζαγαζίγ.* Γράφομεν ἀφεύκτως τὴν προσεχῆ ἑβδομάδα.—Κας κ. Θ. Π. καὶ Στ. Τρ. *Κάρυστον* Π. Οἰ. Bilbeis, Ζ. Εμ. Κ. *Ἀλεξάνδρειαν,* Σ. Ι. Μ. *Πάτρας,* Γ. Π. Αὐ. *Πύργον,* Κ. Δ. Π. *Πειραιᾶ,* Μ. Δ. Μπ. *Ἀθήνας,* Μ. Ι. *Ληξούριον,* Κον Η. Κ. καὶ Ι. Τρ. *Κεφαλληνίαν,* Ι. Λ. Γ. *Ἀθήνας,* Ε. Ι. *Πειραιᾶ,* Ε. Κ. Ρ. *Κόρινθον.* Κ. Α. Κ: *Σουέζ,* Μ. Γ. Μ. *Μεσολόγγιον,* Κλ. Γ. Κ, . . . Γ. Π. *Σαμαρώφ,* Μ. Χ. *Ζιμνίτσαν,* Ν. Σ. Ν. *Πορταριάν,* Ε. Γ. Οἰ. *Πάτρας,* Α. Χ. Α. *Καλαμάκιον,* Δ Σ. Manchester, Β. Τσ. *Γρούργεβον,* Κ. Κ. *Πειραιᾶ.* Ἀντίτιμον ἡμερολογίων ἐλήφθη. Ἀποστέλλονται τὴν προσεχῆ ἑβδομάδα. Καν Δ. Δ· Μ. *Ἀργοστόλιον,* Κ. Α. Κ. *Σπάρτην,* Ν. Ψ. *Κάφρ.-Ζαγιάτ,* Χ. Μ. *Κατούναν,* Β. Α. *Κέρκυραν,* Μ. Μπ. *Νάξον.* Συνδρομαὶ ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν.

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

— Ἤμεθα ἄλλοτε πολὺ πτωχοί . . . .

— Ἀ ! ναί, ἐνθυμοῦμαι . . . .

— Εἴχες ἀσθενήσει πολὺ βαρέως.

— Καὶ ὁ Ροβέρτος μὲ ἐπεριποιήθη ὡς ἀδελφός.

— Ναὶ αὐτὸ εἶναι. Τότε ἡ νονά σου, μὲ ἔστειλεν εἰς Γουιάνην, διὰ νὰ ἀποκτήσω δι' ἐσὲ περιουσίαν.

-Εἰς τὸ χρυσοχοεῖόν της, δὲν εἶναι ἀληθές ;

— Ἀρκεῖ, κυρία. Σοῦ ἀπαγορεύω νὰ προχωρήσῃς ἐπὶ πλέον Ἀρκεῖ νὰ μάθῃς, ἀγαπῆ μου, ὅτι τὴν περιουσίαν αὐτὴν σοῦ τὴν ἔφερα. Ὅτι εἰς τὸ ἑξῆς δὲν ἔχομεν να ζαλιζώμεθα οὔτε δια τὸ παρον οὔτε δια το μέλλον . . . ὅτι δὲν χωρισθῶμεν πλέον . . . . θὰ ζῶμεν πλέον διαρκῶς μαζὶ ἐν ἀμοιβαία λατρεία . . . . Εἰπὲ ἀγαπητή μου, τοῦτο δὲν σοὶ ἀρκεῖ ; θέλεις ἀκόμη καὶ ἄλλο τι ;

— Ὄχι, ὄχι, σὲ . . . . μόνον σέ.

Ἀλλ' ἐν τούτοις . . . μοὶ φαίνεται, ὅτι παρ'ὀλίγον νὰ μὴ σὲ ἐπανίδω ! . . Ἀνδρέα ! . . . . . εἶναι τοῦτο ἀληθές ; . . . . . Ἀ ! Θεέ μου ! . . . τί μοὶ συνέβη.

Ἐὰν μὲ ἀγαπᾷς τῇ εἶπεν οὕτος, ἐὰν θέλῃς νὰ μοὶ προξενήσῃς μεγάλην χαρὰν . . . . Μέχρι τῆς αὔριον, θέλω νὰ μὴ κάμωμεν οὔτε τὸν ἐλάχιστον πλέον λόγον δι' ἄλλο τι, ἢ διὰ τὸ παρόν, διὰ τὴν ἄφατον εὐτυχίαν αὐτῶν τῶν στιγμῶν. Ἀ ! Τερέζα μου, ἐὰν ἤξευρες πόσον ἔκλαυσα διὰ τὸν χωρισμόν μας, καὶ πόσον σὲ ἐπόθησα πέραν ἐκεῖ, κατάμονος εἰς τὴν ἐρημίαν εἰς ἣν ἔζων ! . . . . Ὦ ! ποσάκις καὶ ποσάκις ἐσκέφθην τὴν εὐλογημένην αὐτὴν στιγμήν, καθ' ἣν θὰ ἀνταμωθῶμεν ! Καὶ τώρα, ὅτε ἔφθασεν ἡ μακαρία αὕτη ὥρα ἀντὶ νὰ ἀφεθῶμεν εἰς πλήρη ἀπόλαυσιν τῆς εὐτυχίας μας, θὰ καθήμεθα νὰ ἀπασχολώμεθα ἀπὸ ξένα πράγματα ;

— Ἐν τούτοις, ὑπάρχουν πράγματα, τὰ ὁποῖα συνέβησαν εἰς ἐμέ, τοὐλάχιστον οὕτω πιστεύω. . . . Πράγματα τὰ ὁποῖα ὀλίγον κατ' ὀλίγον μοὶ ἐπανέρχονται εἰς τὴν μνήμην σωρηδόν, τοῦτο δὲ ἐνῷ ἀκόμη ἀκούω τοὺς γλυκεῖς σου λόγους, ἀκόμη δὲ καὶ ἐν μέσῳ τῶν φιλημάτων σου ἅτινα μὲ κάμουν νὰ πιστεύω, ὅτι εἶμαι εἰς τὸν παράδεισον . . . . Ἀνδρέα, ... Ἀνδρέα . . διὰ νὰ δύναμαι νὰ μὴ σκέπτωμαι ἄλλο παρὰ τὴν εὐτυχίαν μας, ἄφες με πρῶτον νὰ βγάλω ἀπὸ ἐπάνω μου τὸ τρομερὸν αὐτὸ βάρος, τὸ ὁποῖον αἰσθάνομαι πιέζον τὸν ἐγκέφαλόν μου, καὶ τὴν καρδίαν μου.

Ὦ ! ὑποφέρω, Θεέ μου, ὑποφέρω . . . .

— Ἀφ' ὅτου μὲ ἀφῆκες, μοὶ φαίνεται ὅτι ὀλίγον ἔλειψε νὰ ἀποθάνω ! Ἐκοιμήθην λοιπὸν ὅλον αὐτὸν τὸν καιρόν, ἀφοῦ ἡ μνήμη μου καὶ τὸ λογικόν μου ἀρνοῦνται να μοὶ εἴπωσι τί συνέβη ; Παραμένει ἐν ἐμοὶ ἀόριστός τις ἰδέα, ὅτι συνέβησαν τρομερὰ πράγματα.

Ὁ Ἀνδρέας ἔλαβεν ὑψίστην ἀπόφασιν. Ναί, ναί, εἶπεν. Συνέβησαν τῳόντι τὰ φρικτὰ αὐτὰ πράγματα, τῶν ὁποίων σοὶ παραμένει σκοτεινή τις ἀνάμνησις. Μετὰ τὰ συμβεβηκότα ταῦτα, ἠσθένησας πολὺ καὶ χωρὶς ἐγὼ μάλιστα νὰ εἶμαι πλησίον σου. Ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν πιστεύω νὰ εἶσαι ἀπόψε ἀρκούντως δυνατὴ ἵνα ἀκούσῃς τὴν ἀφήγησιν τοῦ παρελθόντος τούτου τοῦ τόσον ὀδυνηροῦ καὶ τόσον σκοτεινοῦ, σὲ ἱκετεύω ν' ἀναμείνῃς ἕως αὔριον καὶ νὰ καλύψῃς διὰ τοῦ πλέον ἀδιαπεράστου πέπλου πᾶν ὅ,τι δὲν ἀφορᾷ τὰς παρούσας στιγμάς.

Πᾶν ὅ,τι θελήσῃς θὰ τὸ πράξω. Ἀλλ' ἀγάπα με, ἀγάπα με . . . . καὶ μὴ μὲ ἐγκαταλείπῃς πλέον ποτέ !

— Ὦ τοῦτο σοὶ τὸ ὑπόσχομαι !

* * *

Ὄπισθεν τῆς θύρας, ὅπου ἀνέμενεν ὠχρὸς καὶ τρέμων τὸ ἀποτέλεσμα τῆς δοκιμῆς ἐκείνης, ὁ ἰατρὸς Στεκεὶν ὕψωσε τὰς χεῖρας εἰς τὸν οὐρανόν.

— Ὦ πόσον ὡραῖον πρᾶγμα εἶναι αὐτὸς ὁ ἔρως ! ἀνεφώνησε. Ποῦ ἰατρικά, ποῦ τρόποι θεραπείας ἱκανοὶ νὰ παραβλήθοῦν μὲ αὐτόν ! Κατῆλθεν ἐκεῖθεν κατεσπευσμένως. Πρὶν ἢ ἀνέλθῃ εἰς τὴν ἄμαξαν πρὸς ἀναχώρησιν, ἐκάλεσε

ΘΕΑΤΡΟΝ ΠΟΙΚΙΛΙΩΝ

Αὔριον Δευτέραν δίδεται εἰς τὸ θέατρον τῶν «Ποικιλιῶν» εὐεργετικὴ παράστασις ὑπὲρ τῶν ἀρίστων ἠθοποιῶν κ. κ. Λαζαρίδου, Χέλμη καὶ Ἀπέργη. Θὰ σκορπισθῇ ὁ γέλως καὶ ἡ χαρὰ διὰ τῆς ἐκτελέσεως τεσσάρων πρωτοτύπων κωμωδιῶν, ἐν αἷς ἡ «*Ζητεῖται ὑπηρέτης*» τοῦ κ. Ἀννίνου καὶ ὁ «*Μόλος τῆς Ἔριδος*» τοῦ κ. Ν. Λάσκαρη. Ὁ κ. Χέλμης ὁ τόσον συμπαθὴς εἰς τὸ κοινὸν θὰ ἀπαγγείλῃ τὸν «*Φασουλῆν φιλόσοφον*». Ἡ συρροὴ προμηνύεται μεγάλη.

ΠΟΥ ΠΡΟΜΗΘΕΥΕΣΘΕ ΤΑ ΨΙΑΙΚΑ ΣΑΣ

Εἰς τὸ ἀρχαιότατον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ κατάστημα ψιλικῶν καὶ ὡραίων ἐξαστημάτων τοῦ κ. Γκιόρα. Εἶναι ἀληθὲς μουσεῖον τῶν τελειοτέρων λεπτεπιλέπτων ἐξαρτημάτων τῆς γυναικείας ἐνδυμασίας.

Τρίχαπτα καὶ ταινίαι καὶ χειρόκτια, καὶ περικνημίδες καὶ ὀμπρέλλαι καὶ παίγνια διὰ τὰ μικρά, καὶ καλλιτεχνικὰ ἀριστουργήματα διὰ δῶρα τοῦ Νέου ἔτους καὶ τέλος πᾶν ὅτι δύναται νὰ στολίσῃ εἰς ἀντικείμενα τέχνης, αἴθουσαν, προδόμους, δωμάτια μικρῶν καὶ μεγάλων. Εἰς ὅλα αὐτὰ προστίθεται καὶ ἐξαιρετικὴ περιποίησις καὶ ἀβρότης τοῦ προσωπικοῦ καὶ τιμαὶ συγκαταβατικώταται.

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΔΙΑ ΤΑΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ὡς ἔχομεν μέλι ἀρωματικὸν τοῦ Ὑμηττοῦ ἔχομεν καὶ γάλα ἀγνὸν καὶ μυροβόλον, γάλα ἐγχωρίων προβάτων, τρεφομένων ἀνὰ τὰς ποιητικὰς ράχεις τοῦ Ὑμηττοῦ μὲ τὸ ἁγνὸν χορταράκι καὶ τὸ μοσχοβολοῦν θυμάρι τῆς ἐποχῆς.

Τὰ πρῴϊμα ἀρνάκια ἀνήκοντα εἰς τὸ ποίμνιον τοῦ κ. Βούλγαρη, μοιράζονται τὸ γάλα των μὲ τοὺς πολυπληθεῖς πελάτας τοῦ κ. Γ. Β. Βούλγαρη εἰς τὸ γαλακτοπωλεῖον αὐτοῦ, τὸ κείμενον παρὰ τὰ Χαυτεῖα, κάτωθεν τοῦ ξενοδοχείου ἡ Βοιωτία.

Ὁ αὐτὸς κάτοχος αἰγῶν καὶ ἀγελάδων διαιτωμένων ἐπίσης εἰς τὸν Ὑμηττὸν καὶ τὴν Πεντέλην προσφέρει καὶ ἀγελαδινὸν γάλα γλυκύτατον εἰς τιμὰς μετριωτάτας. Εἰς τὸ γαλακτοπωλεῖον τοῦτο εὑρίσκει τις καὶ μπουγάτσαν καὶ λουκουμάδες νοστιμωτάτους, κατασκευαζομένους ἐκ τεχνίτου, προερχομένου ἐκ Κ/πόλεως.

Ἐξ ἰδίας πείρας κρίνουσαι τὸ θαυμάσιον γάλα τοῦ κ. Βούλγαρη, τὸ συνιστῶμεν εἰς τὰς πολυπληθεῖς ἀναγνωστρίας.

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΣΥΝΕΣΙΟΥ

ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ

Εἰς προγενεστέραν εἰδοποίησιν περιωρίσθημεν εἰς σύστασιν μόνον τῶν νέων φορεμάτων τῆς ἐποχῆς. Δύναται ἐν τούτοις νὰ προμηθευθῇ τις ἐν τῷ καταστήματι τούτῳ ὑφάσματι δι' ὡραῖα ἐπανωφόρια, δι' ἐσώρρουχα, φλανέλας ἀγγλικάς, λινὰ τραπεζομάνδυλα καὶ πετσέτας ὀμπρέλλας καὶ ἐν γένει πᾶν ὅ,τι ἀπαιτεῖται εἰς πλουσίαν διακόσμησιν τῶν ἱματιοφυλακείων μας.

Ἐπὶ πλέον ἀβρότης καὶ εὐγένεια τοῦ προσωπικοῦ καὶ τιμαὶ εὐθυνόταται.

ΥΕΛΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΟ ΛΟΥΒΡΟΝ
ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

Ἀληθὲς Λοῦβρον, διότι νομίζει τις ὅτι ἀπὸ τοῦ μεγάλου ὁμωνύμου του ἐν Παρισίοις, ὁλόκληρον τὸ ὑελουργικὸν τμῆμα μὲ τὴν πληθὺν τῶν κομψοτεχνημάτων ἐκ φαϊντινῆς γῆς, τῶν ἀριστουργημάτων ἐκείνων τῆς τέχνης. Ὅσον πτωχὸν καὶ ἂν εἶναι τὸ γεῦμα φθάνει ὁ διάκοσμος τοιαύτης τραπέζης νὰ τοῦ προσδώσῃ θέαν πλούτου καὶ φιλοκαλίας θαυμαστῆς. Ἔπειτα εἶναι ἐκ τῶν πρώτων καταστημάτων, ἐν οἷς ἡ γυνὴ ἔλαβε θέσιν ὡς ταμίας, ὡς ὑπάλληλος, ἐννοοῦσα πῶς νὰ περιποιηθῇ κυρίας, πῶς νὰ προμαντεύῃ καὶ ἱκανοποιῇ τὰς ἐπιθυμίας των. Ἀξίζει νὰ τὸ ἐπισκεφθῇ ἄλλως τε καὶ πᾶσα κυρία ἀσχολουμένη εἰς τὴν ζωγραφικήν. Θὰ εὕρῃ ἐκεῖ ὡραίας πλάκας μὲ πλαίσια ἐξ ὀπτῆς γῆς, ἐπὶ τῶν ὁποίων δύναται νὰ ζωγραφίσῃ.

Εἰς ὅλα αὐτὰ τὰ ὡραῖα πράγματα προστίθεται ἡ πλουσιωτέρα τοῦ κόσμου συλλογὴ εἰς εἴδη τῆς καθημερινῆς χρήσεως, καὶ εἰς τιμὰς ἐξαιρετικῶς εὐθηνάς

ΠΟΥ ΡΑΠΤΕΤΕ ΤΑ ΧΕΙΜΕΡΙΝΑ ΣΑΣ ΕΝΔΥΜΑΤΑ

Ὅπου ἡ καλαισθησία συνοδευομένη ὑπὸ τῆς οἰκονομίας σᾶς καλεῖ. Αἱ πολυπληθεῖς πελάτιδες τῆς κ. Ἀθηνᾶς Βιτζέντζου ἐννόησαν βέβαια ὅτι περὶ αὐτῆς πρόκειται. Οὐδὲν ὡραιότερον, πλουσιώτερον, καλαισθητικώτερον καὶ χαριέστερον τῶν τελευταίων φορεμάτων, ἅτινα ἐξῆλθον κατὰ τὴν ἑβδομάδα ταύτην ἐκ τοῦ ἐργοστασίου τούτου.

τὴν Ἰωσηφίναν, θὰ πράξῃς πᾶν ὅ,τι σοῦ ζητήσῃ, ἢ σὲ διατάξῃ ὁ κύριος μαρκήσιος τῇ εἶπεν.

— Ὑμεῖς δὲ ἀναχωρεῖτε, ἠρώτησεν ἡ νόστιμη κόρη, μὲ τὸ ἔξυπνον ὕφος της.

— Ναὶ πρέπει νὰ ὑπάγω νὰ ἀναγγείλω εἰς τὴν μητέρα τῆς μαρκησίας, ὅτι ἡ θυγάτηρ της ἐσώθη. Δὲν θέλω νὰ τὴν κάμω νὰ ἀναμένῃ τὴν ἀτυχῆ . . . .

— Καὶ ἐὰν ἡ κατάστασις τῆς κυρίας Τερέζας χειροτερεύσῃ ἄφνης ;

— Θὰ μοὶ ἀποστείλῃς τότε τὸν Κάρλ εἰς Νίδελβαδ, ὅπου θὰ διέλθω τὴν νύκτα . . . . Ἀλλὰ δὲν θὰ συμβῇ τίποτε. Δὲν φοβοῦμαι διόλου σχεδόν. Ἡ ἀσθενής μου ἔχει σημὰ της ἰατρὸν πολὺ καλλίτερον ἀπ' ἐμέ.

— Ἰατρόν ; ἐπανέλαβεν ἡ Ἐλδετίς, ἥτις δὲν ἠννόει.

— Αἴ ναί ! εἶπεν ὁ ἰατρὸς Στεκεῖν εἰσερχόμενος ἐν τῇ ἁμάξῃ του, ἔχει ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον ἀγαπᾷ !

Ἡ ἐσχάτη ὥρα

Ἡ ἀσθένεια τοῦ κ. δὲ Ροσεβέλ, εἶχε προοδεύσει.

Πρωΐαν τινά, ἡ Φράγκα, ἡ ὁποία εἶχεν ἀκόμη φίλους ἀφωσιωμένους πρὸς αὐτήν, ἐν μέσῳ τῶν ἀνθρώπων τῶν περιστοιχούντων τὸν Χριστιανὸν ἔλαβε τὸ ἑξῆς τηλεγράφημα :

« Ὁ κύριος κόμης πολὺ ἄσχημα. Ἰατρὸς ἐπιβεβαιοῖ,
ὅτι δὲν θὰ διέλθῃ τὴν αὔριον ἡμέραν.
Πέτρος Λοραίν»

Ἡ νεαρὰ κόρη ἔδραμε παρευθὺς νὰ δείξῃ τὸ τηλεγράφημα εἰς τὴν βαρώνην Γιακῶβσεν.

— Τί νὰ πράξω ; μαμά, τὴν ἠρώτησε συγχρόνως.

— Τὸ καθῆκόν σου εἶναι νὰ μεταβῆς, νὰ κλείσῃς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ πατρός σου χωρὶς νὰ λάβῃς ὑπ' ὄψιν τας ἀδικίας καὶ τὰ ἐγκλήματά του. Ἐπὶ τῆς γῆς δυνάμεθα νὰ κρίνωμεν διὰ πάντα, νὰ ἐκφέρωμεν μομφήν, μόνον τῶν γονέων ἡμῶν ἐξαιρουμένων. Αὐτοὶ εἶναι καὶ μένουν ἱεροὶ δι' ἡμᾶς ἀπέναντι πάντων. Ἀφοῦ δὲ οὕτω σὺ θὰ ἀναχωρήσῃς ἐντεῦθεν κακὴ κόρη, ἡ ὁποία παραγνωρίζεις πάντοτε τὰ αἰσθήματά μου, θὰ σὲ συντροφεύσω καὶ ἐγώ, διότι θὰ μοὶ ἦτο σκληρὸν νὰ σὲ ἀποχωρισθῶ ἔστω καὶ ἐπὶ μίαν ἡμέραν μόνον. Ἀντὶ πάσης ἄλλης ἀπαντήσεως, ἡ Φράγκα ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς Παυλίνας, ἐπαναληπτικῶς δίδουσα αὐτῇ τὸ ὄνομα ἐκεῖνο, τοῦ ὁποίου ἔκαμνε χρῆσιν, ἵνα ὁ Ροβέρτος ἀργότερα δυνηθῇ νὰ τῇ τὸ δίδῃ φυσικώτατα καὶ ἐκεῖνος.

— Ὦ ! μαμά, ἀγαπητὴ μαμά, πόσον εἶσθαι καλή, καὶ πόσον σᾶς λατρεύω.

* * *

Καθ' ἃ εἶχε προαποφασισθῆ, ἡ Παυλίνα ἀνεχώρησε μετὰ τῆς Φράγκας καὶ τῆς Συβίλης, διὰ τῆς πρώτης μετὰ μεσημβρίαν ἁμαξοστοιχίας.

Ἐπλησίαζε νὰ νυκτώσῃ, ὅταν ἀφίχθησαν καὶ αἱ τρεῖς εἰς τὸν πύργον δὲ Ροσεβέλ.

Ἡ Φράγκα καὶ ἡ κυρία Γιακῶβσεν, ἀπέφυγον ν' ἀναγγείλουν τὴν ἄφιξίν των, ἵνα μὴ ἡ κόμησσα δυνηθῇ νὰ λάβῃ ἐναντίον των ἀνεπανόρθωτον τινα ἀπόφασιν συνεπείᾳ τῆς ὁποίας δὲν θὰ ταῖς ἐπετρέπετο νὰ εἰσχωρήσωσι μέχρι τοῦ δωματίου τοῦ πνέοντος τὰ λοίσθια κόμητος.

Τὸ ἀπὸ τοῦ σταθμοῦ μέχρι τοῦ πύργου διάστημα τὸ διήνυσαν πεζῇ, ἐπειδὴ οὐδεμία ἅμαξα ἀνέμενεν αὐτάς.

Ὅτε ἡ μεγάλη θύρα ἠνοίχθη, ἡ Φράγκα εἰσῆλθε πρώτη, καὶ ἀνῆλθε ταχέως τὴν κλίμακα, διευθυνομένη πρὸς τὸ δωμάτιον τοῦ κυρίου δὲ Ροσεβέλ. Ἡ ταχύτης ὅμως καὶ ἡ εὐκινησία της δὲν ἐρρησίμευσαν πολύ. Πρὸ τῆς θύρας τοῦ δωματίου τοῦ πατρός της εὑρέθη ἀπέναντι τῆς κομήσσης δὲ Ροσεβέλ. Ἡ τελευταία αὕτη, λευκὴ ὡς κηρός, μὲ ρώθωνας διαστελλομένους καὶ πλήρεις ἀποφασιστικότητος, καὶ μὲ τὰ αἰφνιδίως λευκανθέντα χείλη της, τὰ τρέμοντα ἐκ θυμοῦ, προσήλωσεν ἐπὶ τῆς Φράγκας ὀφθαλμοὺς ἀπαστράπτοντας ἐκ μίσους.

Ἀλλ' ἡ δεσποινὶς δὲ Ροσεβέλ ἦτο κόρη γενναία καὶ οὐχ ἧττον ἐκείνης ἀποφασιστικὴ ἄλλως τε οἱ θυμοὶ τῆς Ζουανέτας οὐδέποτε ἔσχον τὸ πλεονέκτημα νὰ τὴν συγκινῶσιν, ὅσον τρομεροὶ καὶ ἂν ἦσαν.

— Τί ἔρχεσαι νὰ κάμῃς ἐδῶ ; τὴν ἠρώτησεν ἡ κόμησσα διὰ φωνῆς τραχείας καὶ ὄφους ἀγερώχου.

— Νὰ ἴδω τὸν πατέρα μου, ἀπεκρίθη ἡ Φράγκα, ἤρεμος καὶ κυρία ἑαυτῆς ὅσον ἡ ἄλλη ἔγρυζεν ἐκ λύσσης.

(ἀκολουθεῖ)